

ВЕРЕСЕНЬ

1975

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 17 (963)

Ціна номера 12 коп.

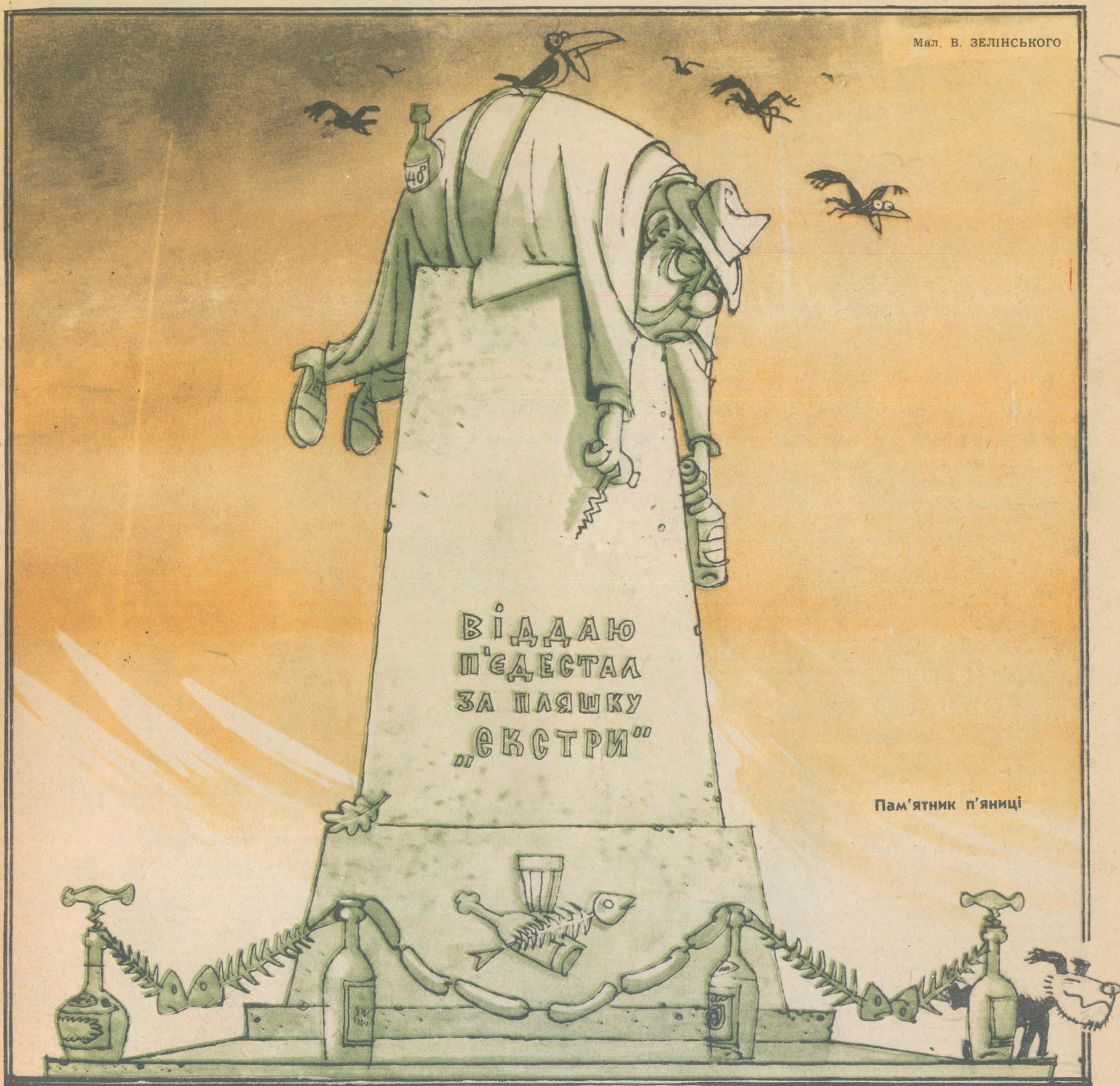
ДЕРЖАВА

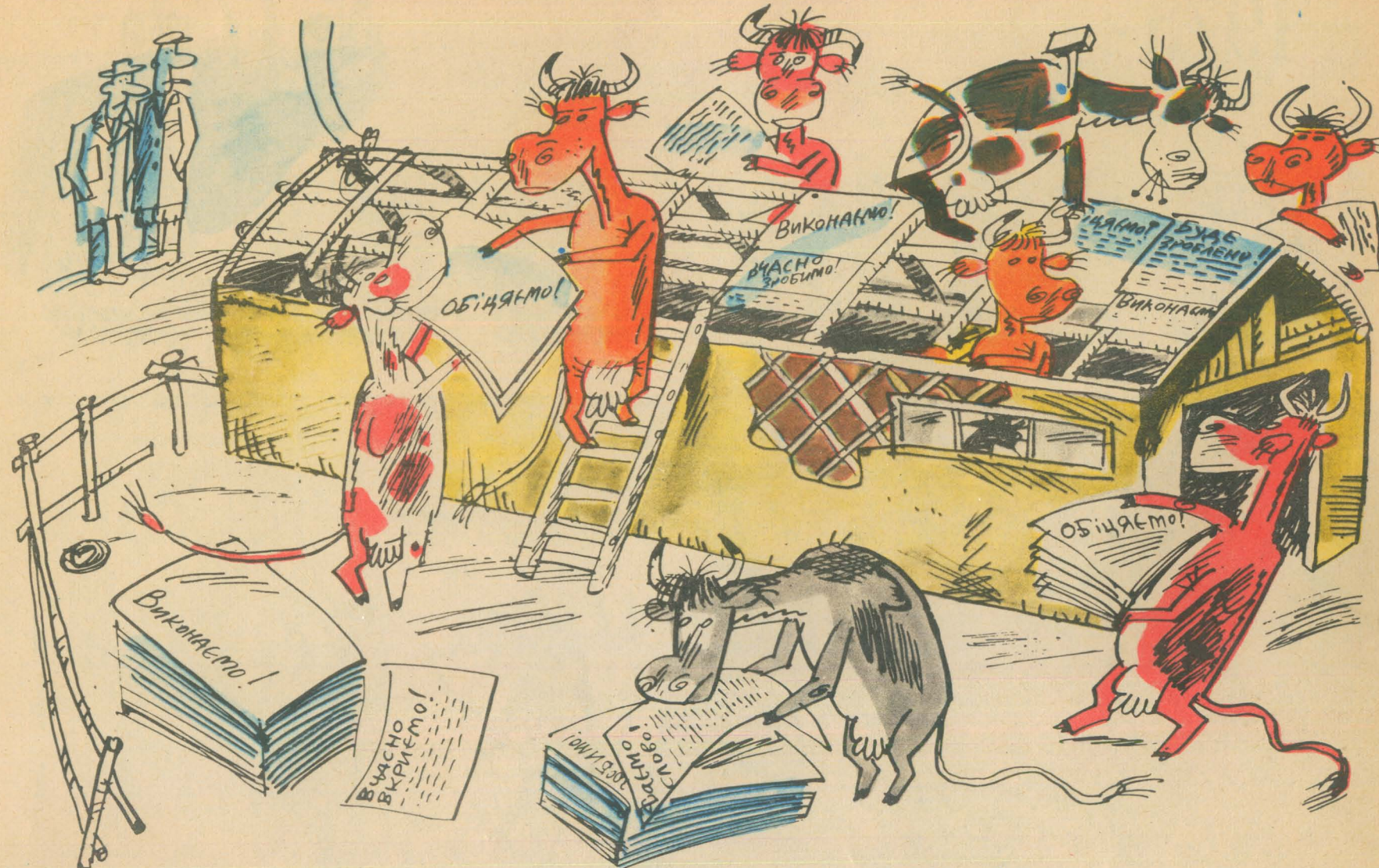

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ВІДДАЮ
П'ЄДЕСТАЛ
ЗА ПЛЯШКУ
„ЕКСТРИ“

Пам'ятник п'яниці

— Давай хоч цими паперами ферму вкриємо. Доші скоро, зима!..

У КЛУБИ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Відбулося чергове засідання членів клубу губителів природи.

На цьому засіданні було одностайно схвалено пропозицію ради старійшин внести деякі зміни до статуту клубу. Річ у тім (про це дуже гаряче говорилося на минулому засіданні), що досі до членів клубу приймали геть усіх громадян республіки, котрі тією чи іншою мірою зуміли накопосити рідній природі. Зовсім не бралися до уваги масштаби капосі. А це призводило до своєрідної зрівнялівки і справедливих нарікань у середовищі маситих членів клубу.

Віднині в клубі існуватиме дві категорії членства.

1. Дійсний член.
2. Член-початківець — скопосено — членоч.

Дійсними членами обираються громадяни, за плечима котрих є вже солідний губителівський стаж і вагомі добробок; членами-початківцями — громадяни, котрі від друзів рідної природи вже втекли, а справжніх губителів природи ще не догнали.

Затверджено також зразки клубних мантий для дійсних членів і членів-початківців. Дійсні члени носитимуть мантию кольору мазуту, підбіту

Хроніка засідання

лускою загиблої риби й оздоблену галунами, зітканими з висушеного зеленого жабуриння. Такого ж кольору — ковпак на голову.

Члени-початківці матимуть право носити лише ковпаки.

Після перекуру почався прийом.

Дійсними членами клубу обрані:

1. Айзенштейн Тамара Михайлівна — директор Краснянського маслозаводу, що у Львівській області. Обрана під бурхливі оплески й могутні компліментарні вигукі за багаті й невтомні труди по отруєнню стічними водами басейну річки Західний Буг.

2. Василейко Степан Петрович — директор Бузького пивзаводу, що теж у Львівській області. Обраний теж з колосальним ентузіазмом за такі ж заслуги.

3. Членами-початківцями, але вже з меншою помпою, були обрані:

а) Голова колгоспу ім. XX з'їзду КПРС Вознесенського району Миколайівської області Поздняк А. А.;

б) Головний зоотехнік цього ж колгоспу Прокопов В. М.;

в) Головний механік цього ж колгоспу Левін В. М.;

г) Зав. саинофермою цього ж колгоспу Макогонюк В. П.

Обрані з меншою помпою тому, що тільки цього року почали труїти воночою гноівкою річку Південний Буг.

Перчанський салют новообраним! Врал

Телеграфічне Агентство Перця

ВІЧНА МОЛОДІСТЬ!

ПОЛТАВСЬКА область. Цікавий експеримент проводить гадяцькі зв'язівці. Узнявши за основу давню приказку «Багато знатимеш, швидко постарієш», вони зробили логічний умовивід: отже, знатимеш мало, продовжиш молодість. Зробивши такий умовивід, зв'язівці ще навесні цього року відключили радіолінію в селі Тютюрівщині і тепер уважно стежать за самопочуттям мешканців.

КОМПЛЕКСНИЙ СЕРВІС

ВІННИЦЬКА область. (Від власника ТАП). Директор Літницького хлібозаводу Т. Гуменюк запропонував споживачам оригінальну новинку — хліб-зубочистку. У звичайний хліб закладається шмат дошки. З'ївши хліб, покупець тут же вистругує з неї зубочистку і весело колується в зуби.

Один такий буханець-зубочистка зберігається на полиці сувенірів у штаб-квартирі ТАП.

СЕКРЕТ ПОПУЛЯРНОСТІ

Виятковою популярністю серед жителів Одеси користуються майстерні по ремонту взуття. Наш ко-респондент узав інтерв'ю в одного з ударників ремонтної служби.

— Секрет нашої популярності? — перепитав досвідчений майстер. — Дуже простий. Річ у тім, що ми маємо доброго помічника — Одеське виробництво об'єднання взуттєвих підприємств. Воно дає стільки бруку, що нам мимоволі доводиться прискорювати темп. Уявіть, лише в одній невеличкій партії жіночих туфель по 27 карбованців 10 копійок за пару виявилось одразу 110 пар з серйозними дефектами. Беруть їх покупці, а наступного ж дня до нас поспішають. Ледве встигаємо квантанти випускати.

ДЕБЮТ СТАЖИСТА

Стажист слідчого відділу з неприхованим роздратуванням дивився на симпатичну секретарку, яка, забувши про все на світі, дочитувала детектив «Остання справа ведмежатника».

— У цих детективах — суцільна брехня, — на-решті, не витримав він, невідомо для чого роблячи наголос на слові «суцільна».

— Ви так вважаєте? — меланхолійно відповіла секретарка.

— Я в цьому переконаний! — вигукнув майбутній слідчий, машинально загортаючи власний недокурок у носовичок. — Автори отих карколомних історій все висмоктують із пальця. Взяти, наприклад, мене. Півроку стажуюся, півроку чекаю нагоди показати себе — і хоч би один злочин!

Кмітливий читач здогадується, що за всіма законами жанру саме в цю хвилину мусить пролунати телефонний дзвінок і красномовного стажиста покличуть до начальника...

За півгодини майбутній слідчий уже крокував у напрямку Сімферопольського м'ясокомбінату, на ходу повторюючи завдання:

— Значить, так: з комбінату зникло п'ять корів. Мое завдання — знайти їх і повернути на підприємство.

Зупинившись за сто метрів од прохідної, він уважно оглянув місцевість і удавано байдужим голосом поцікавився у продавця морозива:

— Не бачили тут корів?

— Корів? — перепитав продавець. — Одна — худя й ряба, інші — темно-руді!

— Так, так, ряба і темно-руді, — зрадів майбутній слідчий.

— Не бачив, — холодно відказав продавець морозива.

Звичайно, перші невдачі не могли похитнути впевненості стажиста.

— Зрештою, корова — не голка, а підприємство — не копія сина, — афористично доводив він директорові м'ясокомбінату Т. Зайцеву, незрозуміло навіщо заглядаючи під його стіл і за портьєри.

Він шукав скрізь — у цехах і на подвір'ї, на горіщі і під сходами, на складі готової продукції і навіть у червоному кутку. Остаточно переконавшись, що сліди зниклих тварин ведуть кудись за межі комбінату, він заходився ретельно вивчати кожну щілину в паркані, аж поки не дійшов до прохідної.

Охоронник вперто наполягав на своєму:

— Не могло такого бути, щоб я корів прогавив.

— А якщо їх замаскували під... когось. Ну, скажімо, плаття і хустку надягли або плащ і капелюх? — невгавав майбутній слідчий.

— Такі номери тут не проходять, — впевнено сказав охоронник. — Я їх усіх наскрізь бачу. З точністю до грамів можу визначити, скільки чого під тими платтями і плащами проноситься.

— Куди проноситься? — не зрозумів стажист.

— Куди треба, туди і проноситься, — пояснив охоронник. — Он, бачите, гладун суне з вусами. Так, скажу я вам, ніякий він не гладун, а дистрофік. Ану, Микола, йди-но сюди. Що там у тебе під піджаком?

Микола стояв перед охоронником, сором'язливо опустивши очі долу.

— Вісімсот грамів м'яса, півтора кілограма ковбаси? — примруживши око, спитав охоронник.

— Навпаки — півтора кілограма м'яса, а решта — ковбаса, — пошепки уточнив Микола.

На очах у майбутнього слідчого Микола катастрофічно худнув.

— Украв? — суворо запитав стажист.

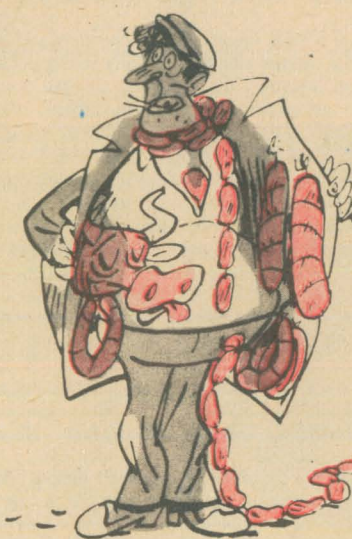
— Що ви, — образився Микола, — я просто взяв це собі на вечерю.

— Він просто взяв на вечерю, — підтвердив охоронник.

Виявилось, що того дня чимало працівників комбінату несподівано вирішили просто взяти собі на вечерю по кілограму сосисок, по дев'ятьсот грамів шинки, по сімсот грамів ковбаси, по кілограму-другому м'яса, по двісті-чотириста грамів жиру...

Приголомшений їхнім апетитом, майбутній слідчий зробив деякі підрахунки і, відвідавши згодом бухгалтерію й відділ кадрів підприємства, дійшов неминучого висновку:

— Нікуди корови не зникали. Їх просто взяли собі на вечерю оті сто тисяч працівників м'ясо-

комбінату, які протягом останніх місяців, за офіційними даними, «проносили через прохідну м'ясо-ковбасні вироби».

Отже, корів украдено, а значить, хтось за це мусить відповідати, — резюмував начальник слідчого відділу.

— У тім-то й річ, що слово «крав» на м'ясокомбінаті вилучено з лексику, — пояснив майбутній слідчий. — Його замінили словом «узав».

Бо за крадіжки, згідно з кримінальним кодексом, треба судити, і судити суворо. А, скажімо, тільки за минулий рік на підприємстві зареєстровано при спробі вивести м'ясопродукти двісті п'ятдесят п'ять чоловік! А передано до суду лише кілька справ. Та й ті, кого судили, відбулися жалюгідними штрафами.

— Ви хочете сказати, що на Сімферопольському м'ясокомбінаті крізь пальці дивляться на любителів вечерею за державний рахунок? — вирішив поставити всі крапки над «і» начальник слідчого відділу.

— На жаль, не тільки на м'ясокомбінаті, — зітхнув стажист. — Для порівняння я побував на деяких інших підприємствах і зробив невеселі висновки. Приміром, на Сімферопольському птахомбінаті вважається звичайною справою прихопити, йдучи додому, дво-чотирьох курчат або кроликів. А на кондитерській фабриці за те, що працівниця покладе до сумки два кілограми «Вишні в шоколаді», кілограм «Пташиного молока» та ще й горіхів півсумки, як ви гадаєте, що роблять?

— Ну, якщо не судять, то принаймні хоч з роботи звільняють?

— По-пер-ред-жують! А якщо наступного дня після попередження ця ж таки працівниця знову кладе до сумки пастилу, «Вишню в шоколаді», «Пташине молоко» і горіхи?

— Навіть не уявляю.

— І не зможете уявити: її знову попереджують!

— Що ж ви пропонуєте? — нетерпляче спитав начальник слідчого відділу.

— Я не пропоную, а раджу, — сказав стажист. — Якщо раптом подзвонять із м'ясокомбінату або з кондфабрики і повідомлять, що у них загадково зник, скажімо, адмінкорпус, не звертайте уваги. Будьте певні, що ніхто його в цілому не вкрав. Його просто розібрали по цеглині деякі несвідомі працівники.

— Вважаєте, що подібне може трапитися? — спитав начальника слідчого відділу, з острахом глянувши на телефон.

— Може, — відповів стажист. І чітко, мов на екзамені, уточнив: — При подібному лібералізмі до розкрадачів соціалістичної власності.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

м. Сімферополь.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А чи не пишуть там, дорогий, що треба місце старшим уступати?

Ми стояли з ним у коридорі вагона й курили. Повз нас, вигукуючи «Кому бутерброди? Кому сметану?», пройшла жінка в білому. Сметана та бутерброди викликали в мене певні асоціації, і я заговорив про громадське харчування — питання, яке за завданням редакції їздив вивчати в Донецьчину.

У Краматорську, — кажу своєму попутникові, — в деяких ідальнях погано зі свіжими овочами. Наприклад, у кафе-закусочній № 2, в ідальнях № 44 і № 53 їх ще й досі не бачили.

Усе пізнається в порівнянні, — по-філософськи йому відповів мій попутник.

Він затагнувся сигаретою і, кивнувши на купе, де саме пила чай його повненька дружина, пояснив:

— Ми були у Слов'янську на курорті. Путівок

не дістали — «дикунами» їздили. І вертаємось оце із зіпсованим настроєм.

— Чому?

— Бо не було гумових чобіт.

— Ну, то й що? — не второпав я.

— Нічого. Оскільки не було чобіт, то поїхали ми до міста по-сімейному пообідати в кафе «Сімейне».

— Ага, і там теж не було свіжих овочів?

— Якби лише овочів! Там уже близько місяця не працює кухня. Чи то шеф-кухар утік, чи офіціанти порозбігалися — невідомо. Буфетниця каже: «Про гарячі страви питайте в завідуючого Сергієнка або й у самої Проніної — директора Слов'янського тресту ідальень та ресторанів». Помімо, якщо кухня закрита, то...

А може, й краще, що закрили кухню, бо все пізнається в порівнянні, — підстрикнув я попутника. — От хоч би взяти за приклад ідальню № 37 у Костянтинівці, якою завідує Василь Сергієвич Панфілов. Санепідстанція винесла рішення закрити ідальню. Але трест ідальень та ресторанів, очолюваний товаришем Панісовим, її чомусь не закриває. Не закриває, хоча стіни в залі й на кухні вкриті грибок та чорною пліснявою, немає вентиляції, кухню заливають каналізаційні води з верхніх квартир...

І знову ж таки, — підняв угору палець курортник-«дикуна», — все пізнається в порівнянні. Оскільки у нас із жінкою не було гумових чобіт, то в четвер ми поїхали снідати у «Варениччу». Вона єдина на весь Слов'янськ. «Нам вареники з сиром», — просимо. — «Хе-хе, запізнилися», — відповідають. — «Ну, тоді — з капустою». — «Хе-хе, рано прийшли». — «Але ж «Варениччу» тільки що відкрили і в меню, — тичемо пальцями, — усе це є!» — «Мало що там написано, — сміються дівчата, — беріть із м'ясом, бо й цих скоро не буде...» Узяти з м'ясом. Та краще б не брали...

— Не смачні?

— Якби лише не смачні. З душком. Або ж, як потім зафіксувала санепідстанція, «м'ясо спре, має смак і запах несвіжого...»

Факти курортника-«дикуна» виявилися такими переконливими, що я змовк. Бо справді, що я міг виколупати солідного зі свого кореспондентського блокнота? Може те, що у Красному Лимані на заводі силкатної цегли є ідальня № 6, і в ній ось уже рік не можуть встановити холодильних камер для продуктів; що в буфеті мартенівського цеху Новокраматорського машинобудівного заводу в нічну зміну робітники не бачать не те що гарячих страв, а навіть хліба. Хоча — от що: розкажу йому про ідальню заводу імені Квірінга, у місті Артемівську...

І я розповів, як у тому, керованому завідую-

чою Бондаренко Т. І., харчувальному закладі годують робітників другої зміни; як підсовують їм несвіжий борщ, як в окрошці чомусь виявляються риб'ячі хвости, як на всі претензії завідувача виробництвом Кравсун Л. М. кричить: «Не подобається — не їжте!», як під сімома замками зберігається «Книга скарг», щоб, борючись, не написав хтось нічого поганого, бо ж тоді змішторг позбавить співробітників ідальні премій...

Так-так, — посміхнувся попутник. — Як я вам казав, усе пізнається в порівнянні. Тож слухайте. Оскільки в нас не було гумових чобіт, то ми їздили обідати в ідальню № 1. Те, що там не-смачно готують, — дрібниця. Те що обслуговуючий персонал грубіянить відвідувачам, — теж дрібниця. А ось те, що у ідальні протягом десяти днів не було води, і незважаючи на це, там харчувалося щодня майже 1000 чоловік — оце вже не дрібниця. Як і те, що, знаючи критичну ситуацію в ідальні, ні начальник Залізничного відділу робітничого постачання Загнібіда, ні його підлеглий начальник відділу громадського харчування Хорешко навіть пальці об пальці не вдарили, щоб чимось допомогти... Одне слово, коли б ми з жінкою мали гумові чоботи, то в ту ідальню й не поткнулися...

Послухайте, — не витримав я нарешті. — Ми говоримо про серйозні речі: про те, що у нашому славному Донбасі не скрізь, на жаль, керівники дбають про громадське харчування, що іноді звичайний обід чи сніданок переростає для трудівника у проблему, яка забирає час і псує нерви, а ви мені одно торочите — про якісь гумові чоботи! До чого тут чоботи?

А до того, — озвався він. — Коли б ми їх мали, то не їздили б автобусом щоденно харчуватися до міста. Іли б у загальнодоступній ідальні «Ялинка», на курорті. Ми — люди терплячі. Ми б усе перетерпіли: і несмачні супи та котлети у тій «Ялині», і прокисле молоко, і відсутність серветок на столах, і брудний посуд, і навіть завідуючого ідальнею Дяченка та завідувачу виробництвом Павличенко, які чомусь так не люблять відвідувачів. Коротше — все, якби не вода...

— Яка вода?

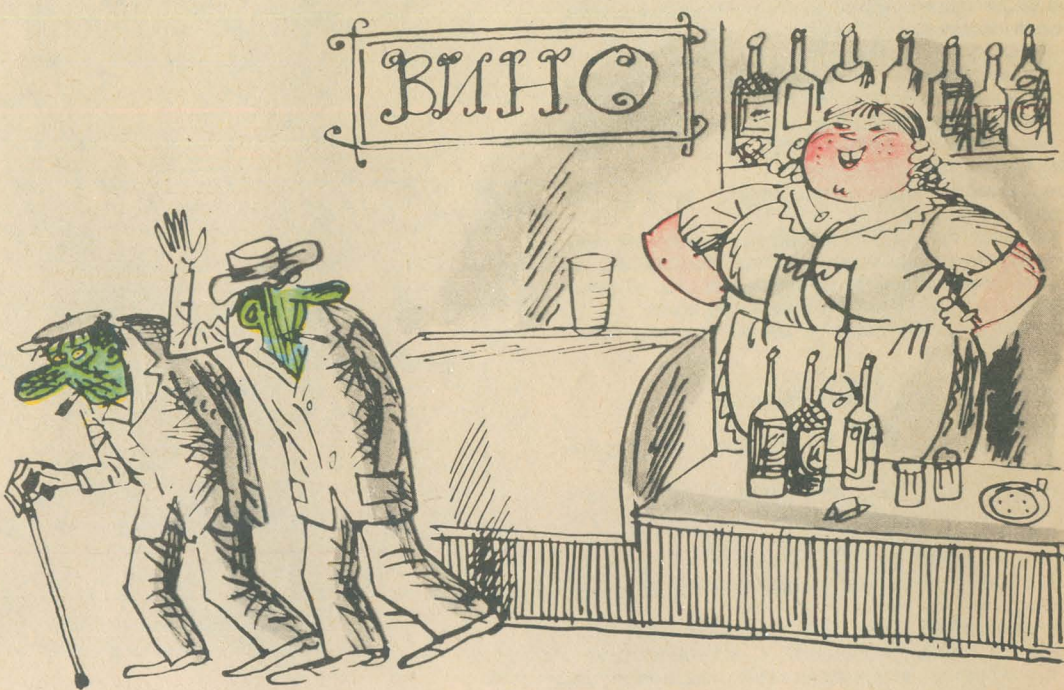
— З холодильників. Вони зіпсовані, й вода, що витікає з них, постійно утворює на підлозі ідальні величезну калюжу. А при моєму та жіничному ревматизмі стояти в черзі по цуклолоти у крижаній воді — ми неспроможні. Тепер ви зрозуміли, навіщо гумові чоботи?

— Цілком зрозумів, — сказав я.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Донецька область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Спасибі, голубко!
— На здоров'я вам!..

ЯК Я СТАВ КУРКУЛЕМ

Розповім, так не повірите. Потрібна мені була звичайнісінька довідка. Довідка про те, що я, Микола Іванович Осипов, не маю ні будинку, ні дачі, ні гаража, ні сараю.

Пішов я в Кіровоградське бюро технічної інвентаризації, написав заяву, зайняв чергу і стою. Коли це і переді мною віконечко відчинилося.

— Потрібний паспорт дружини.

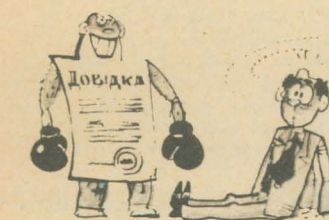
Що ж, потрібний, так потрібний. Беру таксі і їду за жіничним паспортом. Потім знову займаю чергу, і мені видають довідку: фірмовий бланк, два підписи, кругла печатка. Подякував і додому... Прибігаю, показую дружині, а вона як глянула... і до мене.

— Коли ж це? Як? — ледь не цілує мене.

— Що «коли»? — перепитую.

— Ну, коли дім у нас з'явився, дача, гараж, виноградник, погріб...

Вирава я з її рук довідку, глянув і очам не повірив: дружина не жартувала. Все те у мене справді було... на папері.

Я знову у бюро технічної інвентаризації. Ви що, — кажу, — наслідатесь наді мною? Яку це ви мені довідку дали?.. Де в мене ті маєтності? Ви мене не за того, мабуть, Осипова прийняли!

— А ви нам принесіть довідку, що ви не той Осипов! — віконечко — хрясь і зачинилось.

Я до начальника. У кабінет.

— Слухайте, товаришу начальник, — почав пояснювати йому.

Він уважно мене вислухав, а потім спокійно каже:

— Усе правильно. Якщо хочете мати довідку, принесіть нам довідку про те, що ви не той, а цей Осипов, і ми видамо вам нову довідку, що ви справді не цей, а той Осипов.

Пробачте, але я ж приніс вам два паспорти: там усе сказано, — як міг, доводив я. — За послуги запла-тв. Виясніть, будь ласка, це ж непорозуміння...

Я уже казав йому, що я інвалід. Показував пенсійну книжку, навіть інвалідську паличку. Але ці аргументи його не переконували. Він попросив мене залишити кабінет і нагадав, що вже час обідати.

Вийшов я та й подумав: коли папірці мають таку силу, то чи не подати мені того папірця до суду... Є ж у мене дім, дача, гараж, погріб. Це ж підтверджує своїм підписом і печаткою сам начальник бюро технічної інвентаризації. Щоб узяти нову довідку, що все це не моє, — дуже важко, то, може, через суд відсудити все це буде легше...

Буду-таки судитися. Хай віддають усе, що мені належить.

Як ти гадаєш, Перче, правильно я зроблю чи ні?

Лист М. ОСИПОВА, що проживає в м. Кіровограді по вул. Башкирській, 3 «б», кв. 28 і має довідку про те, що в нього є: дім, дача, гараж, хлів і погріб, — відредагував і до друку подав О. ЧОРНОГУЗ.

Незвичайні СИТУАЦІЇ

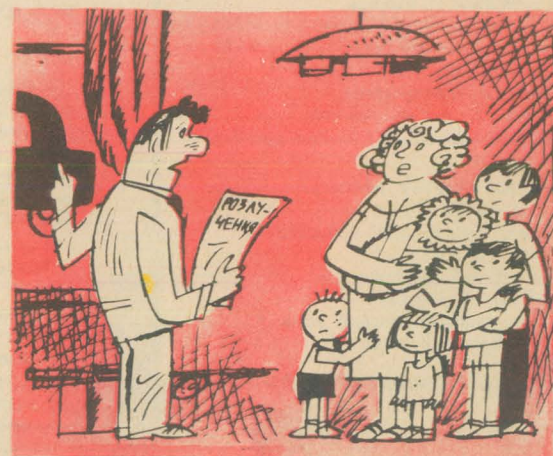
— Та приберіть ви ці пляшки зі столу! Ми ж прийшли на дитячі іменини...

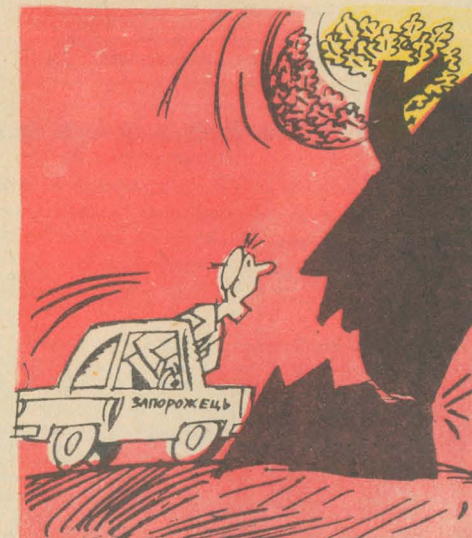
— Який там базар! Усі фрукти здаю до дитячого садка.

— Борщ український? Суп з грибочками? Юшку? Солянку чи напущня зі шкварками?

— Добре, добре, забирай собі цей автомобіль, а мені хоч діточок залиши...

Без слів,

— Ніхто з лісу не піде, поки на місці табору не буде повного порядку!

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Вчитись ніколи не пізно. Особливо на власних помилках.

● Недоробки взуттєвої фабрики покупці відчували на кожному кроці.

● Такий делікатний, десятою дорогою обминає закон.

● Боявся, щоб не викрали його думок, а тому завжди тримав їх при собі.

● Ніколи не виходив із рамок пристойності — їх у нього просто не було.

● Вища міра самозакоханості: топтати стежку до самого себе.

● Для того, щоб зняти фільм з екрана, режисер не потрібний.

● Падіння буває різним. Жолудь, наприклад, падає, щоб вирости дубом.

Валентин ЧЕМЕРИС.

Конфузи після вузу

Закінчили Вася й Ася
Два столичні вузи.
Покохались. І зв'язали
Іх сімейні узи.
Освічені молодята
Стали разом жити.
Надійшла пора, що треба
Вже обід варити.

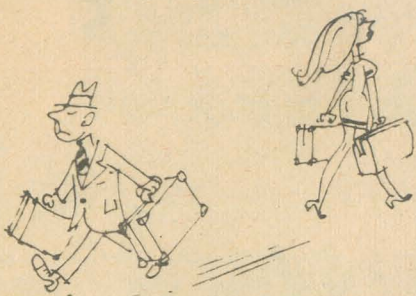
Просить Ася: «Піди, любий,
До критого ринку
Та принеси картопельки
Якусь там корзинку».
Васю обухом огріли
Ті слова почути.
«Ну, хіба ж ото для цього
Вчився в інституті?».

І ромбика показує
Своїй половині:
«Із ним шведтяти по ринку?!
Це ж — ганьба, мужчині!»
Ася то почервоніє,
То біліша вати:
«Т-та за це тобі шкарпетки
Перестану прати!».

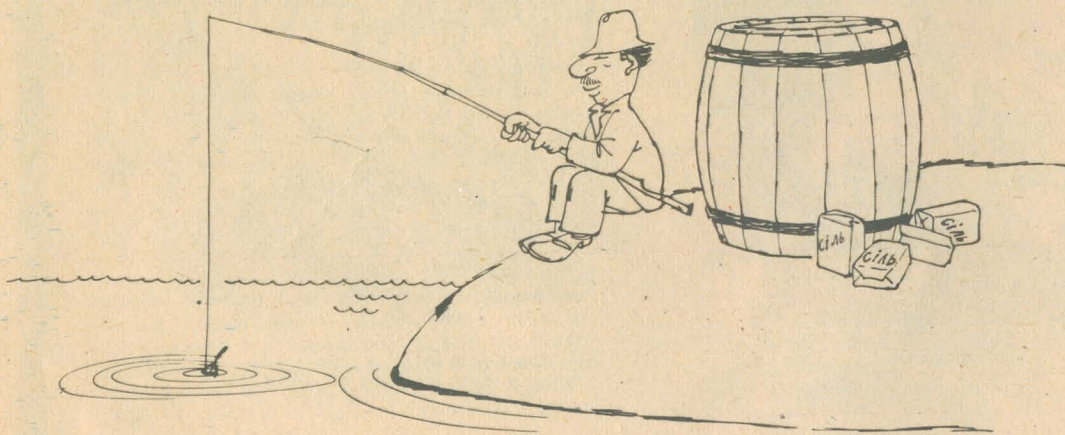
І підлогу мити кину,
Сам помий та вилазь,
Не на хатню робітницю
Я у вузі вчилася.
В мене теж освіта вища
Й краща перспектива.
А такого, як ти, милий,
Вистачає дива!..»

Що там сталося потому,
Говорити не буду.
Скажу тільки, що невдовзі
Подалися до суду.
Тут моралі б хотілося.
Не буде й моралі —
Довго вчилися, нехай вони
Ще повчатся далі.

Григорій ГАРЧЕНКО.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

ЧОМУ баба кляті?

(ЗАМІСТЬ РЕФЕРАТУ)

Постановка питання

Спочатку питання не стояло. Бо спочатку баба клятою не була. Вона доглядала онука, якого їй залишили син Володимир Шапошник та невістка Маргарита Александрова. Віталася з дільничним інспектором Б. В. Нестеренком, і дільничний вітався з нею. Посміхалася до жінки Нестеренка Меланки Іванівни — паспортистки місцевого паспортного столу. І Меланка Іванівна посміхалася до неї. Тоді вона, повторимо, ще не була «клятою бабою». Була собі звичайною житечкою міста Сміли — Тетяною Дем'яніною Шапошник.

З чого почалося!

Почалося з сімейного корита. Приїхавши з далеких мандрів, Володимир Шапошник та Маргарита Александрова сімейне корито розбили. І знову помандрували. Шапошник — в один бік, Александрова — в інший. У Тетяни Дем'яніни залишилися тільки залишки того корита — автомобіль «Победа», моторний човен та інші домашні речі, які син доручив матері оберігати.

Якось, коли Тетяни Дем'яніни не було вдома, з'явилася экс-невістка. Одного дня забрала автомобіль. Наступного дня — решту. На третій день Тетяна Дем'яніна заявила в міліцію. Мовляв, Александрова самочинно увірвалася в мої апартаменти. Забрала речі, які належали її колишньому чоловікові і навіть його брату. Притягніть її до кримінальної відповідальності.

Та їй сказали:
— Це, бабо, справа не кримінальна. Подавайте до суду на поділ майна...

Як склалося!

Склалося так, що нелегко й розкласти. Закрутилося, що розкрутити важко.

Народний суд міста Сміли наклав на машину арешт. Вона мала бути забрана в М. О. Александрової, доставлена в міліцію і зберігатися там до вирішення судом справи. Проте смілянська міліція діяла так активно і оперативно, що

Александрову машину розкомплектувала і майже всю по частинах розпродала. «Баба», як Шерлок Холмс, гасала по району, шукала залишки синової машини і підказувала міліції, що де лежить. Одне слово, до вирішення народним судом Черкаського району справи про поділ майна, з машини, як із того бабиного козлика, zostалися тільки ріжки та ніжки. І, як не парадоксально, саме машину суд присудив Володимирові Шапошнику. Тетяні Дем'яніні, як довірений сина, сказали:

— Беріть те, що є. А решту будемо віддавати відповідно до того, як щось десь знайдемо...

Та відмовилася. І відмовляється до сьогодні. Правда, всерайонне прокляття впало на «бабу» не за те, що відмовилася брати ребра з машини. А за те, що пише скарги. Мовляв, як це зрозуміти, що Александрова, взявши з собою голову вуличного комітету Костюченка, членів комітету Осадного та Сокоринську, фактично вчинила пограбування. Хто дав на це право? Може, дільничний інспектор Нестеренко, у якого чомусь опинився викрадений Александровою холодильник? Бо наші закони на таке самочинство прав не дають...

За це впало на «бабу» прокляття. Бо над Смілою закружляла паперова віхора. І кружляє уже четвертий рік. Але справжнім винуватцям отєї віхори не жарко й не холодно. Вони єдине вперто товчуть:

— Ух, клята баба!.. Ще пише!..

Ніби висновок

Чому «клята баба»? Чому грішна вона? Чому не грішній колишній дільничний інспектор, а сьогодні старший інспектор райвідділу внутрішніх справ Б. В. Нестеренко? До нього ж прийшла Александрова і сказала, щоб ішов з нею, бо вона хоче забрати речі. Замість того, щоб порадити їй, що за законом належить звернутися до суду, він сказав:

— Я туди не піду. Візьми квартального, візьми членів вуличного комітету...

Чому не грішні слідчі райвідділу внутрішніх справ Хасецький та Драчук, які ніяк не можуть вбачити у діях грабіжниць «складу злочину»? Навіть тоді, коли їм прокурори на це вказують. Чому не грішній колишній начальник Смілянського райвідділу внутрішніх справ, а сьогодні начальник карного розшуку обласного управління В. О. Талашенко? Він запевняв «бабу», що Александрова машину ніде не діне; його підлеглі допустили до того, що вона її «діла», допустили до самочинства, не припинили його.

Чому? І ще багато «чому»? Які чомусь дуже заплутані.

Примітка

«Клята баба» заявила, що разом з усіма речами Александрова забрала ще дві мисливські рушніці. Одну — старшого сина, другу — молодшого. Де ті рушніці зараз, ніхто встановити не може. Ні районний відділ внутрішніх справ, ні обласне управління. А що, як одна з тих рушниць колись десь самочинно вистрелить? Хто тоді буде «клятий»?

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Черкаська область.

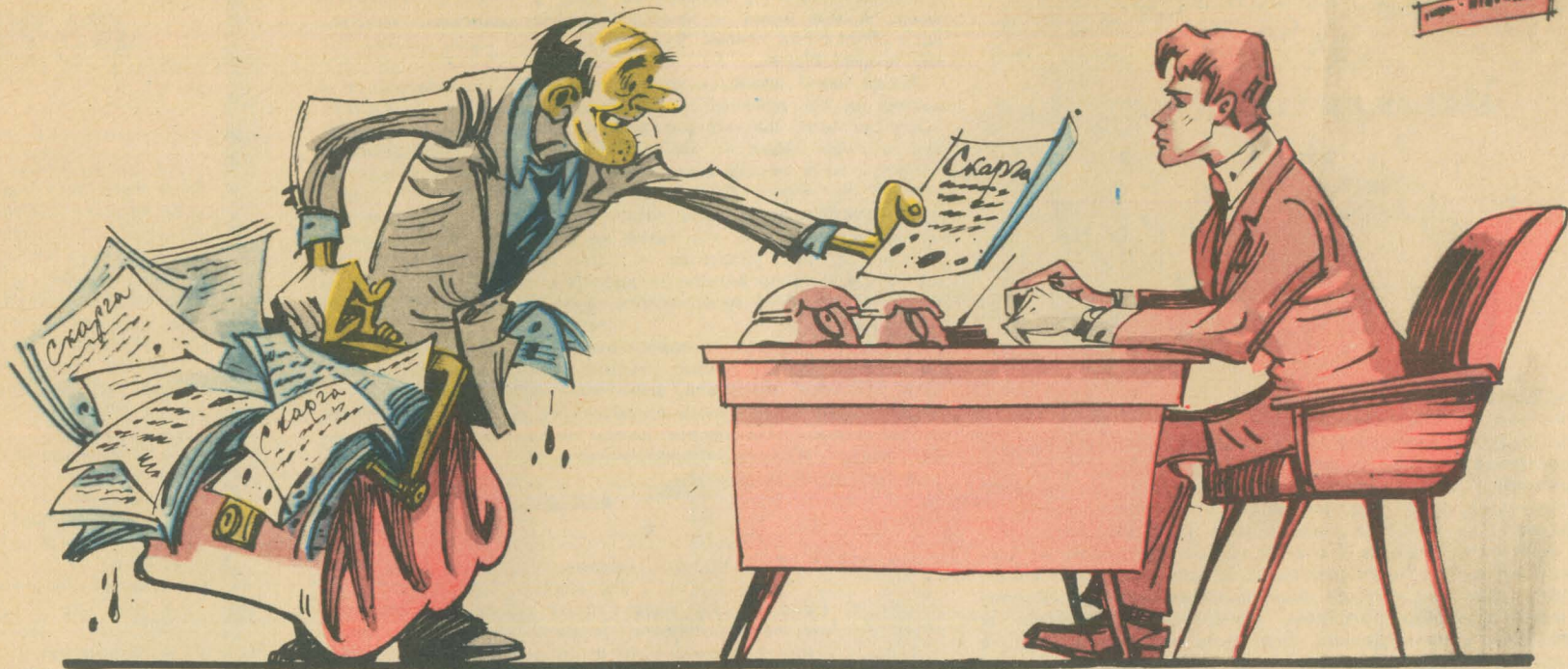
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Голова колгоспу «Перше Травня» (село Бирлівка на Черкащині) Калач В. Н. завжди поспішав. Вірніше, не сам поспішав, а людей любив підганяти. Колгоспники навіть сперечалися між собою: одним це подобалося, мовляв, голова цінує кожну хвилину, але більшість застерезливо казала: «Не доведе це до добра». Такі суперечки тривали, аж пони настав час проривати цунрові буряки. Тут треба було не поспішати. Спочатку обробити плантації хлорофосом. А вже пізніше людей для проривки посилати. Але Калач залишився вірний собі: розпорядився посіви хлорофосом обробляти і водночас послав на плантації людей. Наслідок: двадцять чотири чоловіки потрапили до лікарні — отруїлися, про що колгоспники написали Перцеві.

Цей унікальний випадок обговорювався на бюро Драбівського райкому партії. Малачу В. Н. оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки, з посади голови колгоспу його знято. Водночас звільнено з роботи інженера по техніці безпеки Калиниченка С. П. Він теж одержав сувору догану з занесенням до облікової картки. Такі ж партійні стягнення накладено на агронома колгоспу Фесенка Б. І., бригадира Коновала В. М. та агронома дільниці Сасу Н. Т. Секретареві парторганізації колгоспу Гриценку Н. Н. та колишньому бригадирові третьої бригади, а нині голові сільради Земші В. К. оголошено догану.

ВЕЛИКИЙ ВИБІР

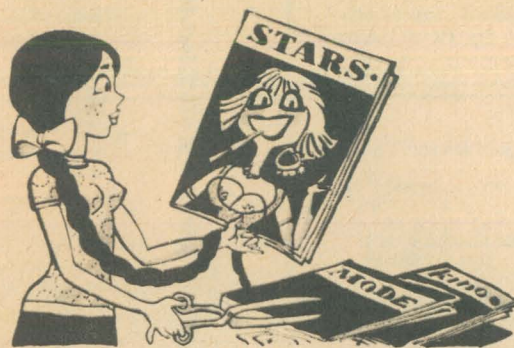
Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— У вас на кого скарга?
— А на кого хочете!

ЗАДЛЯ МОДИ

ГУМОРЕСКА

Якось увечері забігає до мене колишня подруга Льоля і ще з порога гукає:

— Саню!.. Ти — дома!..
— А де ж мені бути!..
— Ждеш!..
— Жду!..
— Ну й дурна!
— Спасибі, що сказала..
— Одягайся і підемо!..
— Куди!..
— Хоч в кіно, хоч на танці!..

Людей побачимо... Себе покажемо. Правду кажучи, що вже тут показувати, — іронічно зауважила Льоля. — Дівця ти ніби дореволюційного покрюю. Коса до пояса!.. Ну, кому це потрібно?

— Як-то кому?.. Мені!
— Ну й дурна!.. Показуєш себе прибитою, відстаюю. Думаш, Юрко повернеться, то так уже й вхопиться за тебе!.. Хлопці тепер люблять сучасних дівчат. Модна зачіска, напрасовані штани, в кишені — сигаретки. Твій Юрко не дурний за інших. Назвеш мене брехухою!

У мене й в душі похололо. — Льолю, що ж робити!..

— Візьмусь я за тебе... Виведу в люди, — пообіцяла Льоля. — Юрко коли приїжджає? — Може, через тиждень, а може... Це ж — армія. — Управимось. Головне — вибратись до міста. Штани й жилет замовити, обрізати коси, перефарбуватися... — Ти що! — злякалася я. — Мене ж мати з дому вижене. — Не вижене!.. Мені моя теж погрожує, що вижене, та й не вигнала. А я вже рік — брюнеткою і ось піроку — попеластою хожу. — Сивогрива Льоля в картатих брючках крутнулася перед дзеркалом на одній нозі і витягла з кишені сигарети.

— На!.. Пали!
— Не зможу! — відсахнулася я.
— Учись!.. Тепер така мода.

...За якийсь тиждень Льоля з мене зробила, як сама казала, «лялечку». І я вже цілком увійшла в контакт з сучасністю. Правда, у матері стався сердечний приступ, та, зрештою, все обійшлося. Мама жива, і я живу. На мені модні брюки й жилет, коси обрізані, волосся перефарбоване з чорного на попеласте. Білі наклеєні і пофарбовані, над і під очима — синці. Все гаразд, а ось пали — не можу. Нудить.

— Не можеш і не треба! — змилювалася Льоля. — Головне, аби сигаретки були в кишені. Юрко й так помре з подиву.

Як у воду дивилася Льоля! Але Юрко не вмер. Тільки з подиву в нього очі на лоба полізли:

— Саню, це — ти!..
— Я!
— А я думав — Баба Яга в молодості!..

Кров ударила мені в лице, і я кинулась від нього геть. Бігла, не бачачи стежки перед собою. Чорно-сині сльози текли з-під моїх пофарбованих вій. А навздогін лунала пісня з репродуктора:

Ой, не рій косу,
Бо хороша.
Не губи красу,
Тебе прошу я...

Лідія ТКАЧЕНКО.

Йдуть тов. Юценку листи...

Пирятинське автотранспортне підприємство № 16040 (Полтавська область) замість спеціально обладнаних машин для доставки кореспонденції виділяє пирятинському районному вузлу зв'язку автотранспортні з обдраними, непристосованими будками, а часом — навіть відкриті бортові або хлібні машини без електроосвітлення, сигналізації, скідців тощо. Нерідко транспорт подається зв'язківцям з великим запізненням. Директор АТП В. Д. Юценко на численні скарги зв'язківців відмовчується.

(3 листа до редакції).

Що не рік, у райвузлі виділяють немалі транспортникам кошти для доставки пошти.

Що не рік, дають звідтіл автотранспортний утиль для доставки пошти — і роби, що хоч, ти!

До тов. Юценка В. Д. лист розпачливий іде: «В ваших спецмашинах — все кругом в щілинах!»

Лист в дорозі розмока — не вчитаєш ні рядка, бо у спецмашинах — все кругом в щілинах.

Другий лист у АТП іде за першим... і т. п., а у спецмашинах — все кругом в щілинах!

Вас. ШУКАЙЛО.

ПОЛІТГРАФІЧНА ЛАРА

Розповідь Сьоми-алкаша

Ну, братці, скажу я вам, — лафа!
Нам лафа — алкашам, значить.

Пий сміливо, купайся у «Біоміцині» — «Білому міцному» тобто, слова ніхто не скаже. Хоч по вуха залийся, хоч залізай собі у діжку, наповнену кріпльяхом, і хлебчи його до посиніння. Навіть медики нічого проти не матимуть.

До речі, саме в поліклініці я про це й довідався.

А було так. Прийшов я вранці на роботу, голова, як завжди, обертом іде, руки тремтять, в горлявці сухо, ніби в пустелі Каракуми, а груди похмільний вогонь пече. Глянув на мене бригадир поглядом, яким, мабуть, дивився на свого синашу Івана Грозного, перш ніж відправити його на той світ, — глянув і сказав:

— Іди ти, Сьомо... в лікарню і проси, щоб тебе вилікували, а то пропадеш!

Подумав я, послухав, як у голові гуде, подивився на свої руки, а їх і не видно — так вібрують, і жаль мені себе стало до сліз. Точно, міркую, пропаду. І ніхто слова доброго не скаже. Подумав отак, та й подався в поліклініку.

Прийшов, а там мені зразу тицнули папір — «Особова картка медичного огляду» називається — і спровадили до різних кабінетів, щоб, значить, для початку в'яснити, чи можу я, враховуючи мій повсякденний стан, виконувати свою роботу. І стали мене лікарі товкти і крутити. Вони товчуть і крутять, а я втупився поглядом в оту «Особову

картку» — тільки із зворотного боку — і одірватися не можу. Господи боже мій — реклама «Білого міцного»! Найсправжнісінька, зелененька така, з золотими віньєточками. А між ними — текст: «Головплодвинпром. Винрад-госп «Ковтнева хвиля». Вино плодоягідне «Біле міцне». Біле! Міцне! Рідне!».

Лікарі мені кількість цукру в крові підраховують, а я читаю на тій рекламі — «Цукор 8 процентів». Медики місткість мого шлунка визначають, а я просто-таки всмоктую у себе напис — «Місткість 0,5 літра». Невропатолог міцність моїх нервів молоточком випробовує, а я ніяк не реагую, бо якраз дійшов до слів — «Міцність 17 градусів». Терапевт мені каже: «Ну, громадянине, гріш ціна вашому здоров'ю», — а я навіть не второпав, про що йдеться, бо в ту мить прочитав — «Ціна 90 коп.» — і зрозумів, що мушу негайно випити за здоров'я творців цієї реклами хоч пару пляшчин прекрасного, духмяного, божественного «Біоміцину».

Зрозумів і рвонув із поліклініки. А «Особову картку медичного огляду» з собою захопив. Вона мене, можна сказати, на ноги поставила, вона мені віру повернула — у необхідність і користь випивки. Ну, а якщо вже лікарі своїм хворим такі картки дають, — значить, і самі, спасибі їм, проти цього не заперечують.

А раз так — будьмо!

Розповідь Сьоми записав
В. ЧЕПІГА.

ВІД ПЕРЦЯ. Як виявилось, медики тут ні при чому. І дякувати треба зовсім не їм, а керівникам Херсонської поліграфічної фабрики, які видрукували на звороті етикеток «Білого міцного» і розіслали медичним закладам отакі «картки». Отож і Сьомо, і його колеги по гранчаку можуть висловлювати своє захоплення в усній і письмовій формі саме херсонським поліграфістам.

МАЛЕНЬКІ ХИТРОЦІ

Де дістати запчастини для «Жигулів»? Це дуже легко. Треба тільки розібрати «Жигулі» і знову їх зібрати. Зайвих частин буде вдосталь.

ВІРНИСТІ СЛУЖБОВОМУ ОБОВ'ЯЗКУ

Найстарішому працівникові другого міського кладовища Інокентію Андріян-овичу Могильному минуло вісімдесят

років. На запитання нашого кореспондента: «Як ви ставитесь до своєї дещо похмурої професії?» — ювіляр скромно відповів: «Адже хтось повинен копати іншому яму!».

НЕ ВДАЙСЯ ВРОДЛИВИМ...

Ще одна ревізія обминула директора овочевої бази № 544.

Чергові хронікери
Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

Хроніка НОВИН

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Вибачте, у вас макулатури немає?

НУТРИНА ХВОРОБА

ГУМОРЕСКА

Не було, немає і, мабуть, не буде того часу, коли ми могли б собі сказати: «Всє! Годі! Скрізь устиг. Всєго досяг. Можна і заспокоїтись». Завжди до чогось прагнемо, чогось шукаємо. Така вже людська натура. Такий характер і в одного мого знайомого. Просто хворіє неспокою.

Стрічаю когось його під Львівською ратушею через п'ять років по закінченні навчання у тому ж Львові.

— О-о! Скільки літ, скільки зим? Здоров!

— Здоров.

— Де працюєш?

— У колгоспі... Тут недалеко...

— Ким?

— Головним зоотехніком.

— Ну і як?

— Та жити можна, але...

— Що «але»?

— Нема внутрішнього спокою.

Відчуваю, тягне до справжньої звірини. Нутром чую, що здатен на щось більше. Може, подзвониш, кому слід? Замовиш слово, допоможеш, га?

— Чому б ні? Спробую...

— Дуже прошу. Вік не забуду.

— Ну що ж, бажаю успіху!

— Дякую.

— Бувай.

Минуло десять років. Здибалися у тому ж Львові, тільки вже «Під левом».

— Здоров?

— Як дуб.

— Як дружина?

— Порядок.

— Діти?

— Гарзд... Вчаться добре...

— Де працюєш?

— У звірогосподарстві.

— Ким?

— Головним...

— Таки пощастило на справжню звірину.

— Не зовсім.

— Чому?

— План та й план. Сама тобі робота. Нутром чую, що можу більше... Експериментувати треба, а немає де.

— То експериментуй.

— У такій масі поголів'я неможливо. Треба щось мініатюрне, дослідне. Скажімо, дома.

— То займись.

— А де взяти цементу, цегли, скла, труб, котел?

— Навіщо?

— Задумав у городі коло хати басейн під покриттям. Для експериментів... Щоб систематично, не відходячи. Може, допоможеш відносно будівельних матеріалів? Подзвониш, кому слід, Воно ж наука... Га?

— А вийде що з цього?

— Щоб я так додому доїхав. Все нутро горить. Так і рветься, так і тягне до цього діла. Це ж наука і... Невикористані резерви...

Пролетіло ще п'ять літ. Знову рідний Львів. Цього разу потрапив я просто з поїзда на... товкучку.

О-о-о! Що це за базар, що за ярмарок, що за екзотика! Ні то-бі гармидеру, ні іржання коней, ні мекання овець, ні рохання свиней.

Самі лише продавці та покупці. А продавці всі такі статечні і поважні, мов на солідній службі. Походжають, пропонують, продають.

Продають з відкритим доступом, продають за зразками, вроздріб і оптом, за готівку і шляхом товар — товар з доплатою. Навіть беруть замовлення доставляти додому.

І все по-діловому, без фальцету і надриву. Ні скарж, ні образ. Самі лише: «Дякую», «Дуже дякую», «Красно дякую» і навіть «Перепрошую» та «Дуже перепрошую».

А машин тут! Машин та машин! Звідки і яких їх тут немає! І «КІ», і «ЛВ», і «ВН», і «РВ», і «ЧВ», і «ТЕ», і «СЯ». Всі власні. Ходжу... Роздивляюсь... Дивуюсь... Обурююсь...

Новенька «Жигулька», мов юрта — вся в хутрі, у шкурках. Білих, кремових, сірих... матових... Одна від одної краща. П'ятдесят, дев'яносто, сто десять і вище...

Придивляюсь. Юрко... Поважний. Підкидає товар... експонує. Дає пояснення...

Наближаюсь.

— Здоров!

— Добридень вам.

— Де працюєш?

— Там же.

— Як наука?

— Експериментую.

— Кого?

— Нутрію.

— І як?

— Можна жити. Ось, — показав на машину і ніжно поглянув на шкурку. — А ще, — додає, — дисертацію підготував. Незабаром захист.

— Тепер задоволений на всі сто?

— Не зовсім.

— А чого ще бракує?

— Саджавку коло хати викопати треба. Тоді б я розвернувся.

— Може, допомогти?

— А як?

— Подзвоню, попрошу і придуть...

— Звідки?

— З народного контролю.

— Холернику! Не гецуй...

— Ну, бувай.

— Щасливої дороги...

Послати чи не послати? Може, вилікують. Хвороба ж тяжка. Нутряна. Та ще й задавлена.

Іван КОЧАН.

УСМІШКА

Приміська електричка відходила. Старі Іванна і Тетяна насилу протиснулися до вагона, позаймали місця коло вікна, і поїзд рушив.

Баби сиділи мовчки, придивлювали: зранку побазарювали, отож втомилися. Аж двері розчинилися, наче їх розрізали навіпіл. Увійшло двоє — в куфайках і заплених чоботях. Перший тримав у руці картуз і співав журливу-прежурливу пісню, другий грав на старенькій розстроєній гітарі. Обидва накульгували. Обличчя пасажирів посмутнішали. Декотрі взяли за кишені.

— Іванно, — звернулася Тетяна до подруги, — музики йдуть. Вона так усіх називала, кого обійшла доля.

— Бідні люди, — забідкалася баба Іванна. — Такі молоденькі, а вже каліки,

— Нещасні люди, — чисто по-материнському вторувала баба Тетяна.

Підійшли музики й до них. Баби кинулися по гроші. Дали по карбованцю і, коли ті відійшли, знову заспівували:

— Чи батьки їх покинули, що нема кому доглянути?

— Я б сама взяла до себе одного з них. Дивилася б, як за рідним сином!.. — розгарячилася баба Іванна.

За балачками не помітили, як під'їхали до своєї станції. Узяли кошики з-під помідорів і подалися до автомата пити газовану воду з апельсиновим сиропом. Коли вже допивали, почули поруч голоси:

— Ну, скільки там?

— П'ятірка є.

— Та ну?

Іванна і Тетяна побачили знайомих музик. Вони стояли спинами до жінок і лічили гроші.

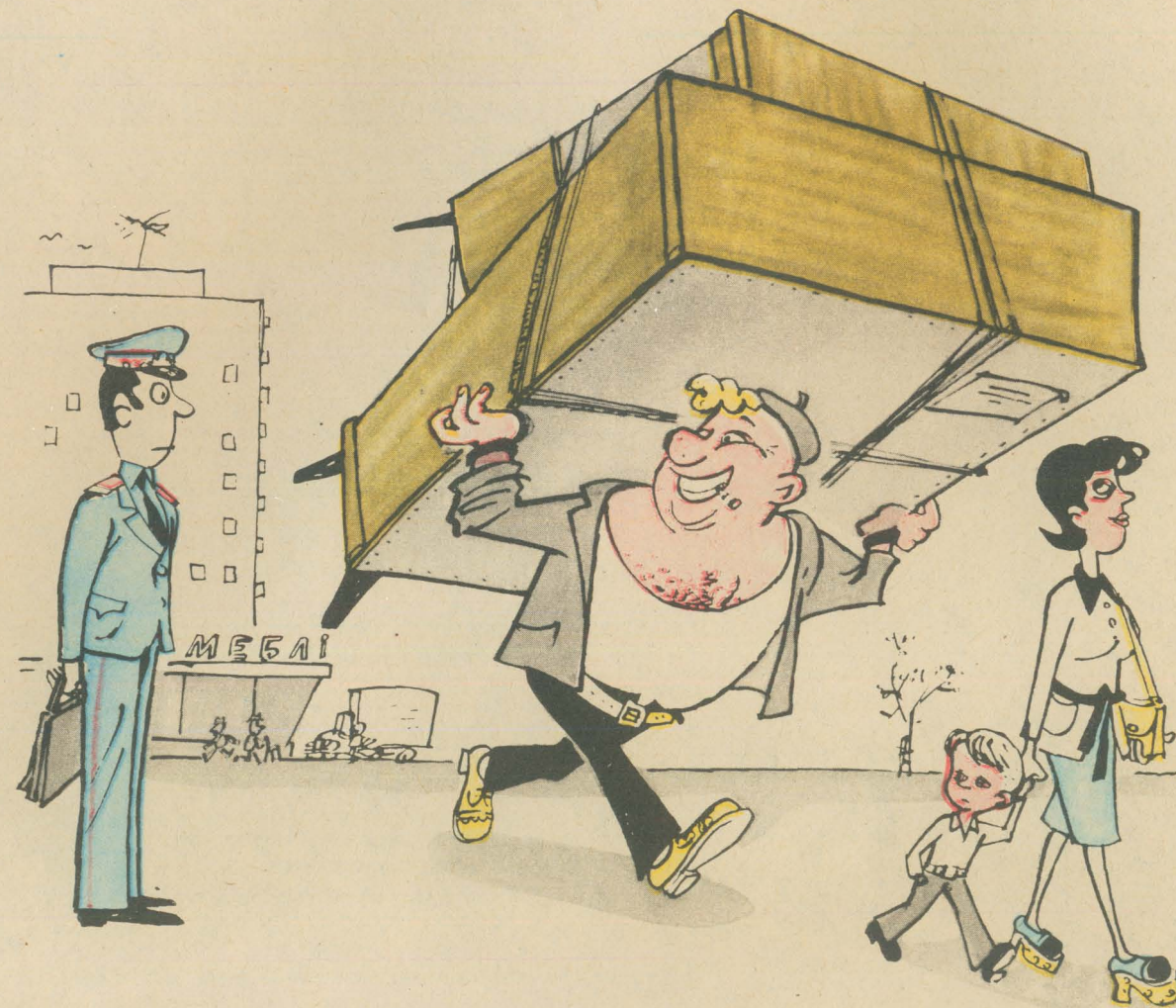
— Точно — п'ятірка. Якісь дурні баби аж два карбованці кинули.

— Оце везуха! — весело промовив той, що співав журливу пісню. — То що, підємо вмажемо?

— Само собою, — погодився гітарист, і обидва, уже не кульгаючи, гайнули повз розгублених бабусь у напрямку до найближчої крамнички...

Юрій ІЩЕНКО.

м. Київ.

— Що ж це ви, Сидорчук, — на постійну роботу так ніде й не влаштувалися?
— Здоров'я не дозволяє, громадянин начальник!..

Подарунок із сюрпризом

«У лютому цього року мелітопольські будівельники зробили подарунок своїм землякам. По вул. Четвертій Продовжній будівельне управління № 4 «Цивільбуд» тресту «Мелітопольмашбуд» (начальник — А. І. Зелінський) здало в експлуатацію будинок № 50. Невдовзі виявилось, що подарунок цей із «сюрпризом»: у всіх квартирах розсохлася підлога, здулася і облупилася фарба, поперекошувалися двері, у віконних рамах — щілини і т. д. Зверталися мешканці до будівельників, щоб вони усунули недоробки, але ніхто й вухом не веде...»

(З листа до редакції).

Мало вітхи од квартири
У новім будинку тім...
Та радіють в БУ-4,
Що із рук зіпхнули дім.

Хто ж подбати, врешті, має,
Щоб з усім тут був ажур?
Кажуть, тов. Зелінський знає,
Але він — ані мур-мур...

А. АРХИПЕНКО.

НАЙСИЛЬНІШИЙ

Вдома спитав якось тато у Васи:
— Хто найсильніший у вашому класі?
— Кажуть усі — найсильніший Тарас:
Тягне постійно
Назад увесь клас!..

Загадка
Перченька

ЩО ЗА КІНЬ!

Ну й вередливий же
Кінь у Матвія:
Бігати може —
Стояти не вміє!..
(шашіооооо)
Борис СЛЮСАР.

ЗАБЛУДИЛИСЬ

Заблудились в лісі хлопці,
Не знайдуть дороги.
Посиніли, задубіли, —
Ледве тягнуть ноги.

Ідуть вони між дубами,
Куди — невідомо...
Один каже: — Йдемо на північ,
То й будемо дома...

Другий каже: — Ні, на північ
Не піду я, друже:
Бо на півночі — морози,
А я замерз дуже!..

Грицько БОЙКО.

ДВА СОНЕЧКА

— Що це там таке блищить? —
Білченя мале пищить. —
Подивись, ведмедик-друже:
Сонце впало у калюжу!

Як це сталося, чому?
Чи не боляче йому?
Чи на смерть воно не вбилося?
Чи в калюжі не втопилось?

Хто ж це, хто ж у цьому винний?
Запитаємо рід звіриний:
Може, це накоїв зайчик,
Що ганяв між сосен м'ячик?

Може, сонце вовк звалив —
Ним поснідати хотів?
Може, збив дрючками лис,
Що побіг недавно в ліс?

Як нам сонечко підняти:
По драбині чи канаті?
Може, стрічкою з хустини
Прив'язати до хмарини?

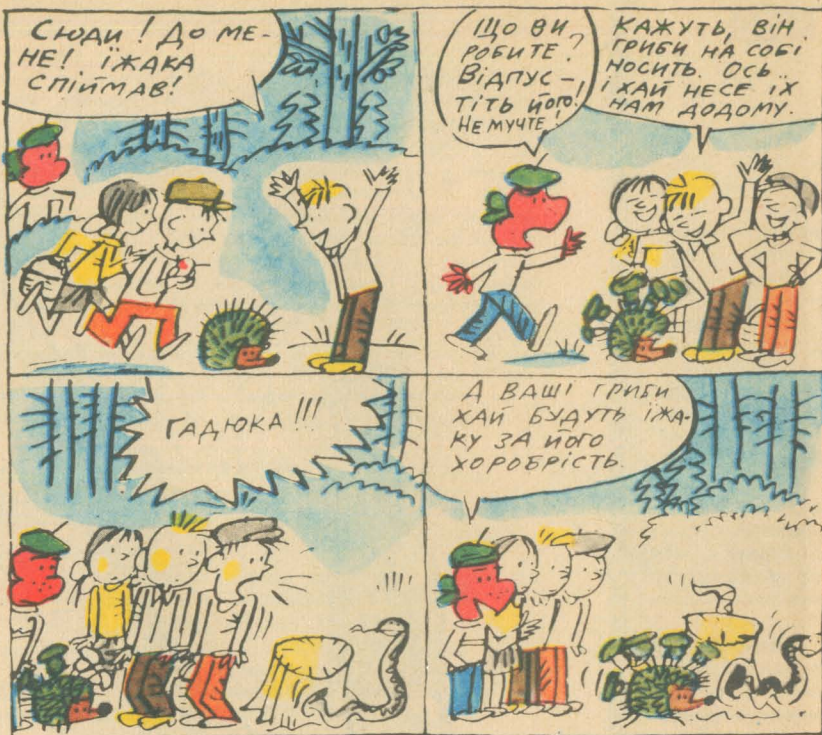
— Почекай, не гомони,
Дай подумати мені, —
Так ведмедик відмовляє,
Очі вгору піднімає...
І — не вірить він очам,
Бо сміється сонце там!

Здивувались звірі дуже:
Друге сонечко в калюжі!

Емілія САТАЛКІНА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

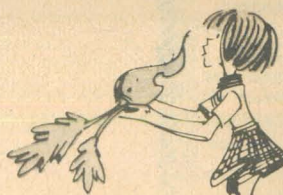
СЛУХНЯНА ОЛЕНКА

Мати дає маленькій Оленці си-
ру моркву і каже:

— Іж, донечко, морквичку, то
будеш сильна й здорова.

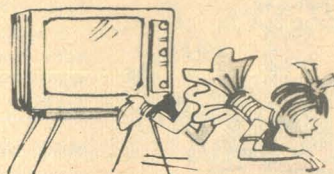
Оленка слухняно відгризла і
з'їла шматочок. Потім поклатла
решту на стіл і питає з надією
в голосі:

— Мамусю, чи їсти ще, чи я
вже здорова?..

ТЕЛЕВІЗОР НЕ РОЗБИВСЯ...

Миколка з маленькою сестрич-
кою Дарусею залишилися в кім-
наті самі, бо мати пішла за чи-
мось до льоху. Коли повернула-
ся, Миколка розказав, що Даруса
зачепилась об стілик для телеві-
зора, впала і набила собі гулю
на лобі.

— А телевізора не розбила? —
занепокоєно питає мати.
— Мабуть, ні, бо ніхто ж із
нього не випав!..

Володимир БАНДУРАК.

«КМІТЛИВИЙ» ВОВА

Оленка, Оксанка, Надійка і Во-
ва сіли до столу. А Клава — най-
старша їхня сестричка — покла-
ла кожному на тарілочку свіжого
сиру.

Оленка, Оксанка і Надійка їли
ложечками, а Вова брав грудоч-
ки сиру руками.

— Ти чому їси руками, та ще
й брудними? — запитала Клава.

— А я їм не руками, — схит-
рував Вова, — я їм ротом!

— Брудним — теж не можна!
— сказала Клава. — Ти ж сьогодні
ще й не вмивався.

Олександр КОЗИР.

БРАТИ

Біг коток через місток
Та й шубовснун у ставок.
Сом невдачу врятував
І сушитися поклав.

Кіт отямився та й слуха,
Що шепоче сом на вухо:

— Ми з тобою, мов
брати, —

Маєм вуса я і ти.

Вадим ПЕПА.

Багато хто любить детективи. Та мало хто знає, скільки зу-
силь, нервів і часу потрібно витратити, щоб розплутати навіть
не дуже складну справу. Отак не раз з гіркотою думав слід-
чий Чемеровецького райвідділу внутрішніх справ Сутковець-
кий. І коли йому доручили розслідувати справу про крадіжку
товарів на суму 3242 крб. у промтоварному магазині села
Кочубеївка, він вирішив зробити все значно простіше. На місце
злочину, щоправда, виїхав. Але замість того, щоб шукати зло-
діїв, примусив завізуючу магазином Кудриницьку Є. М. внести
до каси 3242 крб. А потім узяв та й закрив кримінальну
справу.

Дали
перцю!

Вражені таким новаторством у практиці кримінального розшуку,
свідки діяльності Сутковецького написали про все Перцеві.
Виконуючий обов'язки прокурора Хмельницької області тов.
Н. Найдено сповістив редакцію, що інший слідчий таки вия-
вив злодіїв, які обікрали магазин. Їх було заарештовано, а
справу передано Хмельницькому обласному суду.
Кудриницьку Є. М. на роботі поновлено, незаконно стягнені
з неї гроші будуть їй повернені.
Одне слово — все стало на свої місця. За єдиним винятком:
Сутковецького на своєму місці вже немає. За грубі порушення
законності його звільнено з органів міліції.

ДАЙОШ ПЛАН!

ГУМОРЕСКА

На складі управління кінофікації готувалися до виходу на екран у
новому кварталі. Королева Шантеклер перевіряла свої
туалети, і гіркі думи гризли голову колишньої прима екрана. Старість,
старість... Відтіснили приму від перших місць кінотеатрів закуплені
модерніші суперниці. А ти — старенька — крутишся тепер по сільсь-
ких районах, там піднімай культуру. Та моли бога, аби голонога та від-
критогура цивілізація якнайдовше протрималася по містах, бо тоді й
зовсім тобі клямка — знімуть з екрана.

Плин думок несподівано перервав галас, який зчинив дівочий
монастир. Ото ще дав чорт сусідів! Було б щось путнє. А то раз
показує коліна крупним планом, а гонору — на воза не вбереш.

— Тихше! — істерично вереснула прима. — Ви на базарі чи на скла-
ді? Зняли рейвах. Тьфу!

У цю мить її грубо штовхнули, і прима гепнулася на підлогу. Схопи-
лася розлюченою тигрицею, готова вцепитися негідникові у волосся.

— Проща, королево! — три мушкетери чемно підмели капелю-
хами поміст біля ніг прими й знову забряжчали шпагами. — Ми тре-
нуємось, — пояснив Атос.

«Теж невдахи, спущені на село доживати віку», — подумала прима й
промовчала.

— Ви не шануєте представниць прекрасної статі, залізна мас-
ко, — манірно заковуючи очі, дорікнула представниця типові, який без-
церемонно витяг її за комір із черги. — Пропустили б даму першою!

— Моя чарівна леді! Вас, здається, народили не на Марсі, а в
Штатах? Де перша заповідь — гроші. Де друга заповідь — гроші. Де
третя заповідь — гроші. А вже потім такі благородні поняття, як че-
мність та етикет. І наше з вами щастя, що в цьому управлінні ми вско-
пили у сферу комерції. Могли б взагалі закинути кудись у куток.

Тримайтеся за руки, підбігли чоловік і жінка та Анже-
ліка і король.

— Хто останній?

— Невідома жінка, — буркнув котрийсь зі зграї брито-
голових, яка різалась у карти.

— Ось я. Тільки ще о 12-й годині прийде бос.

— Чорт його бери, хай приходить! А попереду у вас хто?

— Чорні окуляри бачите?

— Ясно!

У цей час відчинилися двері, увійшов начальник управління кінофі-
кації, скорочено — НУК.

— Ти-хот! — подав команду чемпіон.

— Ви готові? — запитав НУК. — Завтра починається новий квартал!

— Готові, шефе!

— Та-ак... Зграя... Маска... Королева... А де Фантомас?

— Дозвольте доповісти, шефе: ось я! — через поріг рачки переліз
НУКів улюбленець у пошматованому одязі.

— Що з тобою, любий? Собаки напали?

— Дозвольте доповісти, шефе: Щойно з екрана... га-га-га-галл!

— А що ото в зубах тримаєш?

— Дозвольте доповісти, шефе: у Вовчак підібрав квітку в пи-
люці. Там її до безпам'ятства крутили... га-га-га-галл!

— Молодець! А як твої справи на екрані?

— Дозвольте доповісти, шефе: школи організовують культпоходи
учнів, правління колгоспів — колгоспників... га-га-га-галл!

— Ми думаємо запланувати тебе і на цей квартал. Витримаєш?

— Дозвольте... шефе... раз... значить, тре... спати... — Фантомас
упав і захропив.

— Тс-с! — НУК одійшов у куток і поманив пальцем присутніх. — Зна-
чить, так. Додамо до вашої бригади сім наречених для семи
братів. Нехай захоплять чорний тюльпан і вперед, Фран-
ціє. А поза планом випустимо трактористів. Втім, ні, у колгоспах
своїх повно, кожний надивився. Поза планом ми покажемо кохання
в Кашмірі, македонське весілля та розлучення
по-італійськи.

Товариші і товаришки! Тобто пардон. Дами і панове! Завтра ви ви-
ходите на екран нашого району! Вам довірено високу честь — викона-
ння плану. Фінансового плану кінофікації, дами і панове! Сподіваюся, що
будете гідними високого довіря; ми перекриємо всіх по області! З бо-
гом, дами і панове!

А тепер — т-с! — герой спить,
НУК тихо причинив двері.

Володимир КЕЗЛЯ.

с. Сибіріж
Ріпкинського району
Чернігівської області.

ДВІ БАЙКИ

ДРІБНИЦЯ

До Черв'ячка звернувся Єнот:
— Мені цікаво, як це ви
Жити можете без голови?
А той:
— Дрібниця! Був би рот.

ОЧИСТИВ

— Відомо предкам ще було,
Що сірість у мистецтві — зло, —
Звернувся до пернатих Крук,
Усівшись на дебелий гілку.
Щоб не вривався фальшивий звук
В пісні
Пташині голосні,
Від сірості очистив нашу спілку!
За це візьмусь негайно я! —
Промовець гарячивсь без міри
І — взявся. Не чуть вже Солов'я...

Чому, питаєте? Був сірий!
Петро ГРИШКО.

с. Заводи
Конотопського району
на Сумщині.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

НОТАТКИ про інші порянки

Місія милосердя

Коли сайгонським маріонеткам разом із пентагонівськими радниками настав час припинити розпрошати із Південним В'єтнамом, у США задумали провести операцію, яка мала б облагородити обличчя Америки перед очима громадськості. Назвали цю операцію «Врятування сиріт». Осиротілих внаслідок війни південно-в'єтнамських дітей літаками привезли у США. А тут стало питання, що з ними робити? Безумовно, деякі американські родини з чисто гуманних міркувань охоче взяли б на виховання в'єтнамську дитину, та у цю справу одразу ж втрутилися професійні гендлярі.

«Екзотичні бебі з симпатичними обличчями», — пише американська газета «Крісчен сайенс монітор», — ціняться дуже дорого на «сірому ринку» — до 25000 доларів за «душу». Добре забезпечені шноби купують собі «маленьких азійців», як рідкісних птахів або забавних собак.

Місія милосердя виявилася не тільки політичною спекуляцією, а й звичайною фінансовою.

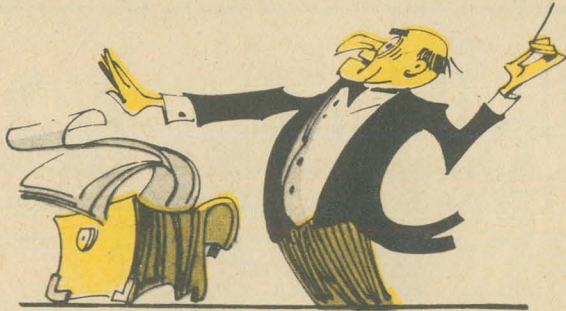

Свій свояка впізнає здалека...

Є в Сполучених Штатах, на узбережжі Тихого океану місто Майамі. Воно відоме своїми розкішними готелями та віллами американських товстосумів і не менш розкішним пляжем. А ще більше Майамі відоме тим, що тут звили собі кубельце кубинські контрреволюціонери. Почуваються вони тут затишно і вільно, бо Майамі, крім того, ще відоме і як осереддя вайовничого антикомунізму. От саме сюди й поребазувалася штаб-квартира горезвісного збіговиська, що пишномовно іменує себе «Хрестовим походом проти комунізму».

Мабуть, майамські товстосуми пополамали голови над тим, як би ще переконливіше довести, що їхнє місто гідне бути притулком для тої штаб-квартири. А тут і нагода підвернулася — фюрер чилійської фашистської хунти Піночет надіслав керівникам того «Хрестового походу» своє привітання — радіє, мовляв, за своїх однодумців. У Майамі дуже розчулилися і вирішили гідно віддячити Піночетові. І от спеціальна делегація з Майамі прибула в Сантьяго, щоб вручити Піночетові почесний подарунок — символічний ключ від свого міста. А в грамоті з гербом і з підписами «батьків» міста написано: «На знак визнання заслуг у боротьбі проти комунізму».

Що ж, «заслуги» ката чилійського народу відомі всьому світові.

З прем'єрів у диригенти

Колишній лідер англійських консерваторів і глава консервативного уряду Едвард Хіт, виявляється, дуже погано знав себе. Лише тепер, коли він уже і не глава уряду, і не лідер своєї партії, містер Хіт, за власним визнанням, зрозумів, що його справжнє місце не за урядовим пультом, а за пультом... диригентським! Так, так, старий англійський консервативний вовк вважає, що зовсім не слід було подаватися в політику, бо його справжнє покликання — музика.

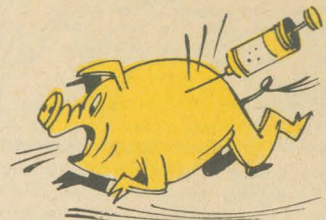
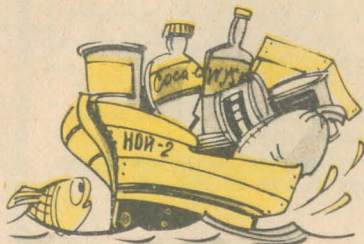
«Я багато втратив від того, — сумує тепер Хіт, — що так пізно зрозумів це». Якщо вірити Хітові, то багато втратили й любителі музики, бо Хіт заявляє: «Я певний, що в моїй особі загинув потенційний першокласний диригент».

Щоб ніхто не подумав, що колишній прем'єр-міністр жартує, він, не гаючи часу, вмовився на диригентське місце, продиригував увертюру до опери «Леонора» Бетховена, та ще й у виконанні солідного симфонічного оркестру.

Один англійський музичний критик на запитання журналістів відносно диригентських здібностей Едварда Хіта відповів: «Не розуміючись на політиці, не можу сказати, чи втратила вона в особі Хіта видатного діяча. Що ж стосується музики, то вона тут нічого не придбала». Ще ущипливіше написала про це газета «Дейлі мірор»: «Едвард Хіт за диригентським пультом виявився не більш здібним, ніж за пультом урядовим».

Хіт образився: «Як так, адже на моєму концерті зал був переповнений!»

«Переповнений зал! — перепитала «Дейлі мейл». — Так це пояснюється зовсім просто: не кожного дня можна побачити за диригентським пультом колишнього прем'єр-міністра!»...

Вагоме свинство

Як протягом кількох годин збільшити вагу свині перед продажем так, щоб до кожного кілограма додалося ще по чотириста грамів? Іспанські торговці худобою чудово оволоділи цією справою. За допомогою спеціального шприца-пістолета свиню накачували водою, блискучино заморозували, і в результаті свиня туша тягла майже в півтора раза більше. Це не єдине іспанське чудо. Так, м'ясо хворих свиней тут на приватних м'ясокомбінатах розрізали на порції і продавали у гарних целофанових пакетах. З шістнадцяти видів іспанських вин, як показала перевірка, два містять заборонені фарбувальні речовини, сім розведених водсю, а чотири взагалі аноніми: хто їх робив, де, коли — невідомо.

Шуму ці махінації наробили багато. Та шумом усе й скінчилося. Бо хто може перетворити воду на вино, а кілограм свинини на півтора, той завжди зуміє зробити прокурорів та суддів глухими і сліпими.

ТІНІ ВЧОРАШНЬОГО ДНЯ

Цей законопроект пролежав у теках бундестагу ФРН понад десять років і лише тепер його схвалили. А йдеться про розпуск усіх так званих «колоніальних товариств», заснованих ще за часів кайзера Вільгельма II. І «німецько-камерунського», і «німецько-східноафриканського», і «німецько-занзібарського», і ще двох десятків інших.

Давно вже наказали довго жити і кайзер, і його колонії, а оті «товариства», як бачите, жили і поживали зі своїми президентами і віце-президентами, з щорічними зборами, з друкованими бюлетенями, з бюджетами в сотні тисяч марок...

Звідки бралися кошти? А їх «жертвували» деякі великі концерни та банки. З отих, що мали неабиякий зиск із колишніх колоній кайзерівської Німеччини. Не диво, що вони й досі не можуть розлучитися з мрією про ті старі часи, а їхній рупор, газета «байернкюрір» назвала рішення бундестагу про новий розпуск тих «колоніальних товариств»... передчасним. Як бачите, спить киця, а їй — сметана сниться.

Надродні усмішки

НЕ ДОВІРЯЄ

— Діду, — питає парубок чабана, — хто цього містна за ніч розібрав?

— Якого? — дивується дід. — Тут, хлопче, ніякого містна не було.

— А як же я, по-вашому, вчора увечері по цей бік приїви опинився, — каже парубок, — коли за мною з сусіднього села хлопці гналися?

Надіслав С. КРУГЛЯК
з с. Долинки
Гайворонського району
Кіровоградської області.

ОЦЕ САМОГОН!

Зустрілися двоє.

— Ти знаєш, я такий самогон жenu, — каже один, — що я вип'ю, то аж на третю добу до тми прихोжду.

— Подумаш, здивував! Он я жену самогон. Після нього аж через п'ятнадцять дів прихोжди додому.

Надіслав С. СОРОЧУК
із с. Шестерні
Широнівського району
Дніпропетровської області.

ДОБРИЙ ЧОЛОВІК

Якось за обідом жінка мовить до чоловіка:

— Чоловіче, який ти в мене добрий! Я чора й сьогодні пересолила борщ, а ти — ні слова...

— Ану спробуй пересолити ще й завтра! — кинув чоловік.

Надіслав М. ГЕРБЕИ
із Закарпатської області.

НЕДОІВ

Гдучи провідати своїх батьків, жінка намагає чоловікові:

— Петре, не забудь подоїти козу!

Поїхала. До Петра завітала друзі. Випили пляшку-другу... Не стало закуски. Взяли й зарізали козу.

Повернулася дружина:

— Петре, ти козу доїв?

— Недоїв, — каже чоловік, — он там на сновороді ще кілька шматочків залишилося.

Надіслав С. ВІДА
з м. Шепетівки
Хмельницької області.

НАВЧИВ

— Камуть, ти навчив свою дружину грати в нарті?

— Навчив і, знаєш, добре зробив. Тієї суботи я відіграв у неї половину своєї зарплати.

ЛИСТ ВІД ДРУЖИНИ

Сержант роздає солдатам листи з дому. Один із них виймає з конверта чистий аркуш.

— А це що таке? — питає сержант.

— Лист від дружини.

— Але ж там нічого не написано!

— Ми з нею полаялись і не розмовляємо.

Надіслав М. ЦИГАК
із с. Костини
Великобєрезнянського району
Закарпатської області.

МІЦНА ЗАВ'ЯЗКА

Завітала якось сусідка до сусідки, а та якраз вареники варить.

— Сідайте, сусідко, вареники їсти, — запрошує господиня.

— Спасибі, сусідонько. Я теж сьогодні вареники варила, та так наїлася, що мало зав'язка не тріснула.

— То хоч скуштуйте. — запрошує знову сусідка.

— Ну хіба що скуштувати, — і сіла їсти.

А коли сусідка пішла з хати, маллий Олексій ї каже:

— Ну й міцна в тітки Катрі зав'язка! Поверх своїх вареників ще й наших тридцять два з'їла, а зав'язка так і не тріснула.

Надіслав І. Д. ГАНЮШЕНКО
із с. Веселого
Запорізької області.

ВИКРУТИВСЯ

Батько запитує сина:

— Навіщо ти куриш? Ти що — ситий од цього?

А ти хіба на пацці не читав.

Там написано: «Міністерство харчової промисловості», — відповів син.

Надіслав А. БОДАЧІВСЬКИЙ
із с. Загітків
Кодимського району
Одеської області.

— Васю, ти ж казав, що з жінкою до нас прийдеш!..

Дали перцю!

«Наш голова сільради Мостовенко В. І. ні за що ображає людей та ще й рукоприкладствує. Неваж не можна язика йому викотити та по руках дати?» — записували у своєму листі до Перця жителі села Гвоздів (Київщина).
Не тільки можна, а й треба, і чим швидше, тим краще. Такою була думка Перця. Вона цілком співпала з висновком виконкому Васильківської райради, який перевірив скаргу трудящих. Голова райвиконкому тов. Олійник повідомив, що Мостовенка з посади голови сільради знято.

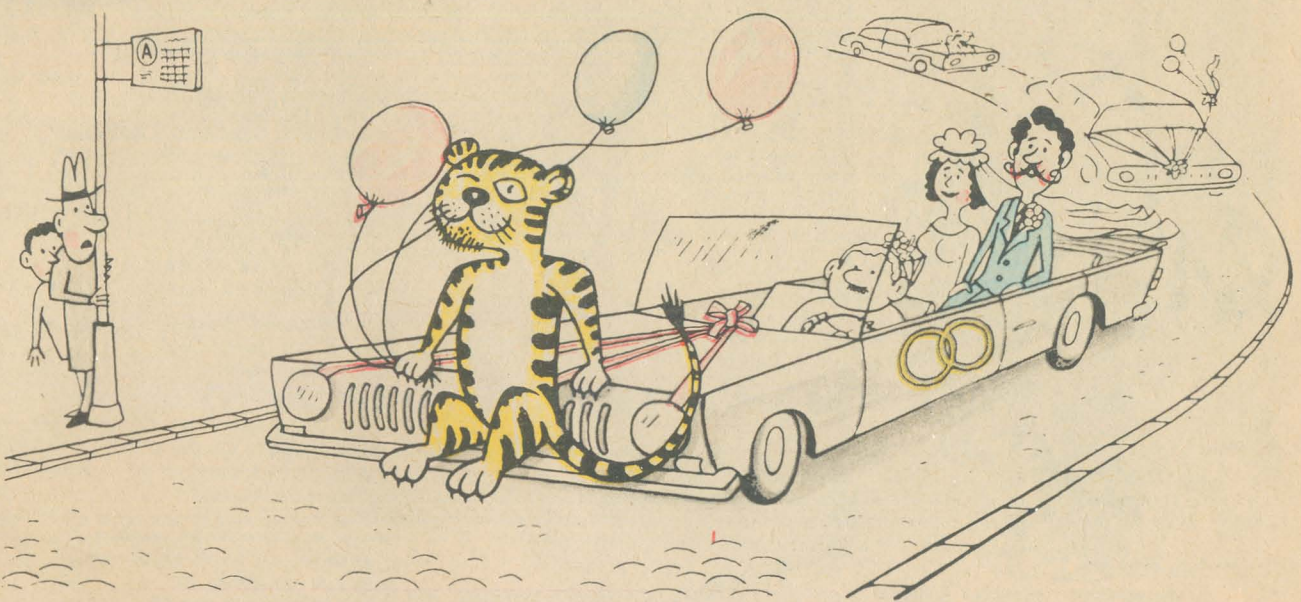
Дали перцю!

Завідуючий свинофермою колгоспу «Жовтень» (Чернігівщина) Кондратенко О. І. все частіше почав заглядати в чарку. Дійшло до того, що й на роботу став з'являтися п'яним. А коли завідуючий був напідпитку, то діставався від нього усім працівникам: кому — словами, а кому — й руками. Ото й повелось: п'яний завідуючий — на ферму, а працівники — з ферми, від гріха, так би мовити, подалі. Яна вже там робота!

Саме про це й повідомлялося в одному з листів до редакції.

Редакція попросила голову Талаласького районного комітету народного контролю тов. Пономаренка перевірити цей сигнал.

Незабаром надійшла відповідь про те, що тепер на фермі — порядок, люди спокійно працюють, бо Кондратенка там уже немає. Рішенням правління колгоспу його знято з посади.

— Приборкувач одружується...

У ТЕМПІ...

Улюбленим місцем відпочинку жителів міста Сміли Черкаської області завжди була річка Серебрянка. Була доти, доти на її березі не прибула мотузна техніка БМУ № 28 тресту «Чернаскімбуд» для спорудження тут насосної станції, і почалося! Грунт, вибитий із котлована, нерівники управління розпорядилися скидати просто в річку. І Серебрянка одразу ж стала такою брудною, що хоч Жовтняню її тепер називай. Дереза, які росли понад берегом, потрошено, від них лишилися тільки голі стовбури...

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

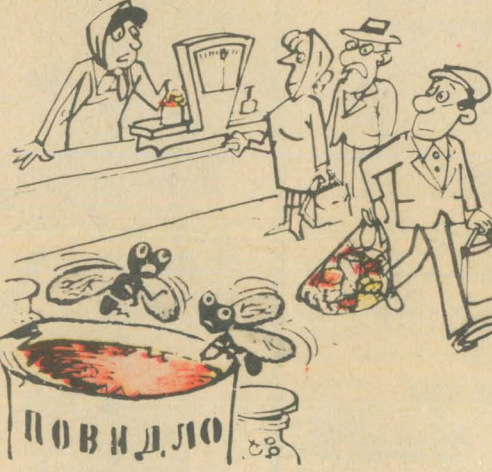
— Пробую у нашій річці пофарбувати хустку у жовтий колір.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

(Листи коментує художник)

НА ТОБІ, НЕБОЖЕ, ЩО МЕНІ НЕГОЖЕ!
Уже скільки разів Міністерство торгівлі республіки видавало грізні накази з приводу «навантажень» у вигляді різного непотребу, що його наві'язують покупцям до товарів і продуктів заповідати продавці! А все одно йдуть Перцеві скарги. Приміром, у магазинах м. Тульчина (Вінницька область) не купиш необхідних продуктів без того, щоб тобі не впахали зверх того ще й зіпсованих.

Мал. П. КОГАН

— Швидше їм, бо наш харч уже в «нагрзуку» дають.

ЧОТИРИ РОКИ БЕЗ БОРЩУ

У місті Борщеві (Тернопільська область) по вул. Леніна під номером 90-а стоїть будинок на 24 квартири. Зовні — гарний, сучасний, а от мешканців його постійно незадоволені. А незадоволені вони тим, що вже чотири роки — відколи дім заселено — не мають на чому приготувати їжу: будинок і досі не газифікований. Належить він Борщівському сирзаводу, директор якого В. О. Зайченко од скарг мешканців тільки відмахується. Мовляв, цей будинок мені — пришийкоблизькості!

Мал. В. ГОРБАЧОВА

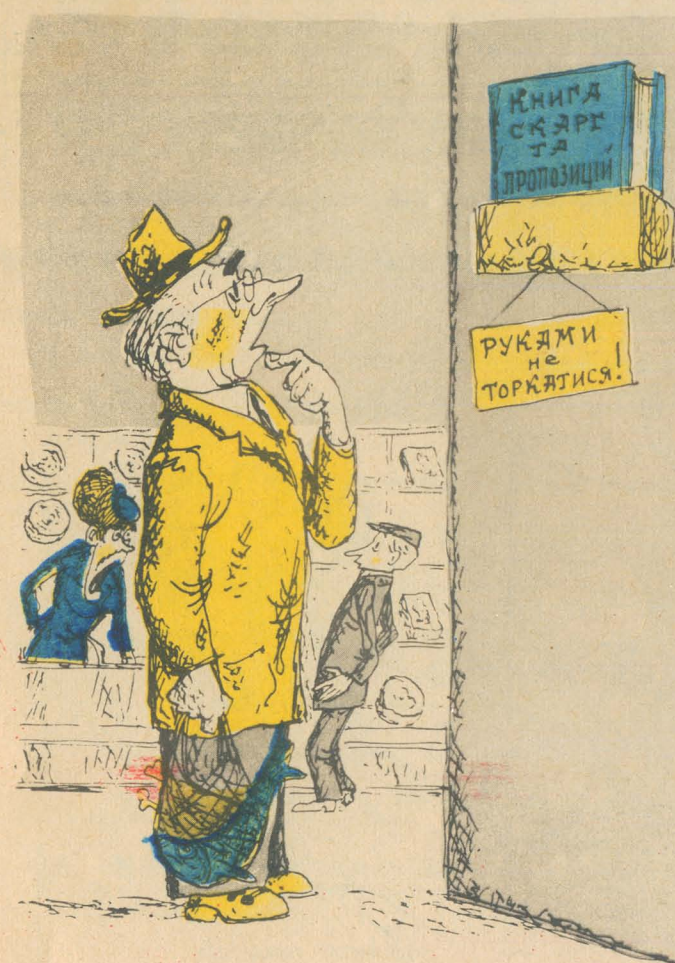

— Борщем пахне, невже газ підвели!
— Та ти що, я примус купила.

ХМІЛЬ-«МЕЦЕНАТ»

Хміль стовбур обійняв,
обплутав міцно віти,
І час від часу шелестів Дубку:
— Не бійся, що впадеш,
тебе не звалить вітер,
Коли підтримку маєш отаку!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

САМОВПЕВНЕНА КАЛЮЖА

— Моя вода цілюща дуже,
Хвалилася брудна Калюжа,
— Бо всі, від Сонця до Свині,
Весь день купаються в мені!
Микола РОЗУМНИЙ,
Євгенія КАРАМІНА.

А. КОСТОВЕЦЬКИЙ

САМОВПЕВНЕНОМУ КОМПОЗИТОРОВІ

Чайковський твір спалив (і не один),
Як не вдавався, був не вартий схвалення...

А ти — не палиш...
Та й не без причин:
В твоїй квартирі не камін,
А... парове опалення!

КРИТИК-«СЕРЕДНЯК»

Має «середняк»
Принципи ясні:
Не казати «так»,
Не казати «ні».

З ПРИВОДУ ЗАЙВИХ ЗАСІДАНЬ У ТВОРЧИХ СПІЛКАХ

Скільки років втоплено!
Скільки слів говорено!
Скільки душ охоплено!
Скільки мух заморено!

Половинний шкід

«Серед літа такий вітер!
Серед літа, серед літа...»
(Ганна ЧУБАЧ, «Жниці»,
вид-во «Радянський письменник», 1974).

Серед літа, серед літа,
серед літа, серед літа,
мій нога до мене з'явився,
влуп побожно на колі
і промовою словами:
«Сонце схо і знов захо,
та нічого я не хочу,
от їй-бо нічо не хо.

Тільки хо дізна, а хто ж це
порубав твої слова?»
Але я того не слуха,
бо крутила голова.

«Ах!» — сказала я до кохано, —
подиви — та то ж старанно
серед лі сердитий ві
розкида слова в траві!»

Віктор БАРАНОВ.

КОЛИСКОВА ПОЕТА

«Весняне порання...
Місто дзвенить і вібрує
органно, світланно.
Хречатик, як павіть наштана.
Тремтить і вібрує
світланно, органно».

(А. КАМІНЧУК, із збірки «Кле-
новий поріг»).

«Ой люлі, мій смутку, ой люлі...
Вечоріється обрій, і не п'ють
зоулі,
журавлиніться небо, і чорніють
дереза, ой люлі,
кружеляє листя і пада, мов
кування зозулі.
Ой люлі-люлі, мій чорні смутку,
ой люлі-люлі, мій смутку білий,
ой люлі, мій жовтий смутку,
ой люлі, мій смутку синій».
(Там же.)

Вечоріється смутком, ой люлі,
то чорним, то білим, ой люлі,
то синім, то жовтим, ой люлі,
сумно п'ють зозулі.
І вібрує Хречатик
органно, світланно, наштанно...
Журавлиніться вірші,
та все безталанно.

Микола СИНГАЙСЬКИЙ.

Кажуть, що важко знайти голку в сіні. А трактор, гадаєш, легко? Ми, наприклад, розшукуємо його майже рік, і безрезультатно. Відомо тільки, що в кінці минулого року наш трактор іще працював у колгоспі «Правда» Терновлянського району Тернопільської області (ми тоді допомагали господарствам західних областей України технікою). На початку січня його повантажили на залізничну платформу і відправили нам. А далі він мов у воду впав. Востаннє його начебто бачили на станції Фастів.

Ми — в Тернополі, в обласне об'єднання «Сільгосптехніка», яке у нас техніку брало і за її збереження ручалося. Там заспокоїли: трактор, мовляв, не пропав, а працює на полях одного з колгоспів Фастівського району. Невідомо тільки якого саме. Але його ось-ось знайдуть.

Ми терпляче чекаємо. Не питаємо навіть, з якого це дива трактор потрапив у Фастівський район Київської області. Надіємося. Люди, траплялося, навіть голку в сіні знаходили. А це ж усе-таки трактор.

С. ДЕРЕВИЦЬКИЙ,
бригадир тракторної бригади № 1 колгоспу
«Комуніст» Сахновщинського району Харківської області.

Коли будеш у Ємільчинському районі на Житомирщині, заскочи у село Верисівку Варварівської сільської Ради. Тільки прихопи з собою голову Варварівської сільради товариша Осійчука та голову правління Рихальського радгоспоб'єднання товариша Прищепу. Приведи цих товаришів до мене у магазин, постав за прилавком, нехай вони хоч зміну вистоять. Може, після цього відремонтують приміщення магазину, а не киватимуть один на одного. Звичайно, якщо їх не відус вітром через побиті вікна, якщо вони не проваляться крізь зогинуту підлогу або ж не впаде на них стеля.

Отане, Перче, до тебе прохання...
В. ЗМІЄВСЬКИЙ,
завідуючий магазином.

с. Рихальське,
Ємільчинський район
Житомирської області.

Зроби послугу: зателефонуй начальникові ремонтно-будівельного управління зв'язку Одеського обласного виробничо-технічного управління зв'язку Ф. Г. Замарасу і нагадай йому, що є у Котовському районі колгосп імені 50-річчя Великого Жовтня. Самі ми не можемо цього зробити, хоч маємо і телефон, і цілу АТС на 50 номерів, за яку колгосп віддав 56 тисяч карбованців. А не можемо через погану пам'ять того ж таки товариша Замараса. Три роки тому керував ним управління заходилося було монтувати нашу АТС, але трохи згодом зв'язківці чомусь втратили пам'ять. Спочатку забули до нас стежку, а потім забули про нас узагалі.

В. МОШНЯГА,
секретар парторганізації колгоспу імені
50-річчя Великого Жовтня.

«Паспортніст — у центральному паспортному столі»
(З об'яви в будинкоуправлінні).
Надіслав Ю. О. МОСЯГІН.

«ОБ'ЯСНИТЕЛЬНАЯ»
Я не вийшов на роботу 11 мая бо був п'яний а 12 мая було стыдно».
Надіслав Ф. Т. БАХТИНСКИЙ.

«ЗАЯВА»
У зв'язку з тим, що мені не дають строїться на мій присадибний ділянку прошу правління колгоспу знести мене у село Семидуби».
На основанні закону я согласний знести. Заверю, що знесу по первому требованию».
Надіслав В. І. ОМЕЛЬЯНЕНКО.

«Кінотеатр «Мир» запрошує на постійну роботу художника по рекламуванню кінофільмів та кіномеханіків. Дирекція кіномережі».
Надіслав П. НОСАЛЬ.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 17 (963)
(на українському мові)

Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 1. VIII. 1975 р. Підписано до друку 18. VIII. 1975 р. ВФ 35959.
Папір 70×108/16. Фіз.-друку. арк. 2.8. Обл.-вид. арк. 4.54.

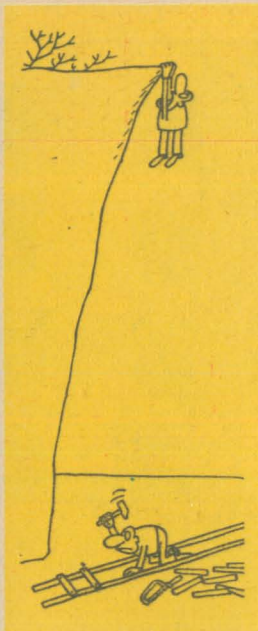
© Журнал «Перець», 1975 р.

Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

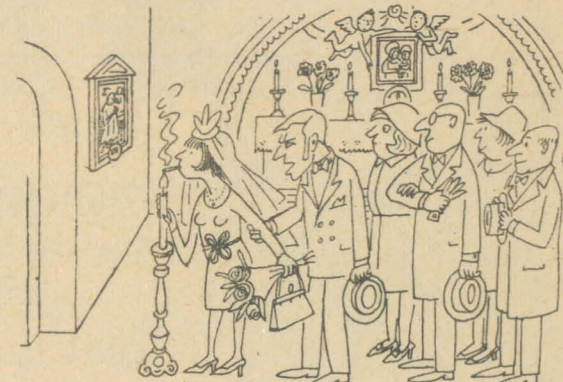
Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 04411. Тираж 2 850 000 прим.

У нас гостює сатиричний журнал
«ДИКОВРАЗ» (ЧССР)

— Без слів.

— А ти не могла б хоч трохи зачекати!!

— Невже це вони про нас говорять!!

— Медицина тут безсила — ви здорові.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

ного району поскаржились на місцевий каменеробний завод, який забруднює своїми відходами річку Кам'янку, що й занепасть ставом, котрим раніше користувалися жителі селища.

Начальник Дніпропетровської обласної інспекції по охороні природи тов. Мазаний повідомив редакцію, що такі факти дійсно мали місце. Нині дирекція заводу вживає необхідних заходів по ліквідації вказаних недовілок. Так, уже виготовлено технічний проект по захисту річки Кам'янки. Крім того, на підприємстві вводиться оборотне водопостачання, внаслідок чого виробничі води у річку не скидаються.

Вжито термінових заходів і до заміни води в ставку та приведення його в належний санітарний стан.

У листі з села Вороньки Бориспільського району пацієнти місцевої дільничної лікарні висловлювали своє невдоволення роботою медперсоналу та організацією прийому хворих.

Як повідомили з Київського облздороввідділу, наведені в листі факти при перевірці підтвердились. За виявлених недоліків головному лікареві Вороньківської дільничної лікарні Малютину П. П. оголошено сувору догану, старшу медсестру Конкіну Г. І. переведено на посаду медсестри. Для покращання роботи в цій лікарні намічено конкретні заходи.

ФАШИСТСЬКІ ТРУДОВІ РЕЗЕРВИ

Чимало гітлерівських недобитків знайшли притулок у Чілі і стали активно співробітничати з фашистською хунтою. (із газет).

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Нарешті, гери, ми знову матимемо справжню роботу!

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

22-1/248

162/22